

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК СІХ П'ЯТНИЦЯ, 29 ЛИСТОПАДА 2002 РОКУ ЧИСЛО 48 VOL. CIX FRIDAY, NOVEMBER 29, 2002 No. 48

50-ліття Союзівки - радісне свято нашої громади

Ювілей відзначено щедрим даром - 50 тис. дол від „Самопомочі" в Нью-Йорку

КЕРГОНКСОН, Н. Й. – І гуляли, і співали, і під музику улюбленого „Темпо" до ранку танцювали – справді весело, в теплій атмосфері, в колі приємного товариства відбулося святкування ювілею нашої улюбленої Союзівки. Увечорі 23 листопада зійшлося 300 гостей, щоб відзначити цей ювілей. Серед них – колишні „Міс Союзівки", працівники цієї оселі, старші подружжя, котрі молодими знайомилися і вінчалися в цьому чарівному куточку Кетскільських гір.

Самий дух святкування 50-ліття Союзівки був спрямований не тільки і не стільки в минуле, як в майбутнє, і всі виступи були пройняті однією думкою – про втримання Союзівки в українській громаді на майбутні роки. Як сказала одна з колишніх „Міс Союзівок", „я хочу, щоб не лише моя дочка, але й моя внучка стала колись „Міс Союзівкою".

Вечір почався в головному будинку, де гості зібралися на перекуску і коктейль, і де діяла фотовиставка, присвячена 50-літтю відпочинкової оселі УНСоюзу. Ця виставка, організована координатором особливих проєктів УНСоюзу Оксаною Тритяк і управителем Союзівки Іваном Флисом, викликала чимало бурхливих емоцій, адже багато присутніх впізнавали себе молодими, стрункими і показували одні одним, як вони виглядали у „кращі часи".

Відтак гості перейшли до будинку „Веселка", де після відспівання американського і українського гимнів почесний гість свята Владика Василь Лостен провів молитву в намірені усієї української громади і однієї з її твердинь – Українського Народного Союзу.

Розвиток Союзівки у майбутньому був підкреслений у виступах предсідника Стефана Качарая і касира Роми Лісович. Хоча на цей вечір не було запляновано збірки грошей на фонд „Союзівка: проєкт відродження", майже відразу гості підходили до ведучого програми Нестора Олесницького з проханням прийняти пожертви в цей фонд. Біля 70 тис. дол. було зібрано в цей вечір на Союзівку.

Царський подарунок УНСоюз отримав від Федеральної кредитової кооперативи „Самопоміч" в Нью-Йорку – 50 тис. дол. на Союзівку і по 5 тис. дол – у пресовий фонд „Свободи" і „Українського Тижневика", в сумі 60 тисяч долярів.

Президент „Самопомочі" в Нью-Йорку Богдан Кекіш (зліва) і предсідник УНСоюзу Стефан Качарай

Як зазначив предсідник Стефан Качарай, котрий представив президента кредитівки „Самопоміч" д-ра Богдана Кекіша, „вже понад 50 років ця кредитівка є віддана нашій громаді, інвестуючи мільйони долярів в розвиток наших

(Закінчення на стор. 9)

Україна на зустрічі НАТО

ПРАГА, Чехія. – Згідно з рішенням Національної Ради безпеки і оборони України (РНБОУ), прийнятим 16 листопада, у Празькій зустрічі НАТО, яка відбувалася 21-22 листопада, взяли участь Президент Леонід Кучма і міністер закордонних справ Анатолій Зленко. Їх супроводжували голова Адміністрації Президента Віктор Медведчук, секретар Національної Ради безпеки і оборони Євген Марчук і міністер оборони Володимир Шкідченко.

У натівських колах приїзд до Праги Президента Л. Кучми не викликав ентузіязму, оскільки на українському керівникові все ще лежить тінь звинувачень у можливому продажу „Кольчуг" Іракові. Саме тому небажане прибуття Л. Кучми змусило організаторів засідання Ради евроатлантичного партнерства змінити плян розміщення учасників за столом: чи не вперше цей плян було зроблено за французькою абеткою, а не за англійською, як це було прийнято під час зустрічей НАТО.

Якщо б учасників засідання розміщували за англійською абеткою, то Л. Кучма отримав би місце поруч з прем'єр-міністром Великобританії Тоні Блейром та Президентом США Джорджем Бушем. Застосування французької абетки дозволило посадити українського Президента між Верховним представником Европейського союзу з питань зовнішньої політики і безпеки Гав'єром Соланою та Президентом Туреччини Ахметом Некдет Сезером.

У зв'язку зі звинуваченнями на адресу Л. Кучми, ще 30 жовтня в Брюсселі було вирішено, що засідання Комісії Україна-НАТО на Празькій зустрічі відбудеться не на рівні глав держав, як очікувалося раніше, а на рівні міністрів закордонних справ. У відповідь на це НРБОУ вирішила, що Л. Кучма візьме участь у засіданні Ради евроатлантичного партнерства (РЕАП), а в засіданні комісії Україна-НАТО – міністер закордонних справ Анатолій Зленко.

Як оцінив ситуацію речник чеського Президента Ладіслав Шпаcек, годі було помітити, „щоб Л.Кучму іґнорували" під час урочистого прийняття в резиденції Президента Чехії Вацлава Гавела на честь глав держав – учасниць зустрічі. Представник Чехії в НАТО Карел Praв Кованда уточнив, що Л.Кучму зустрічали прохолодно, але коректно.

Під час цього прийняття Л. Кучма провів ряд неформальних зустрічей з керівниками країн-членів НАТО. Зокрема він зустрівся з

(Закінчення на стор. 3)

Меморіял голодомору у Києві

Р.Л. Хомяк

КИЇВ. – Восени в Україні пишуть і говорять про голодомори: великий 1932-33 років, пореволюційний 1921 року і повоєнний 1947 року. Відбуваються 2-3 конференції, з'являється декілька статтей в газетах, 3-4 програми на телебаченні. Ну і ще святковий концерт з участю перших осіб країни. Цього року ще додалися розмови про порядний пам'ятник жертвам голодомору. Діяспора поставиться і зафундує пам'ятник „як має бути"...

У Києві, біля Михайлівського собору і будівлі міністерства закордонних справ вже є пам'ятник жертвам голодомору 1932-33 років. Він невеликий, але символічно-значущий і стоїть на доброму місці. Останнім часом стало модно критикувати його, мовляв, він не привертає до себе досить уваги і у цьому також винна влада. В листопаді у Києві, на території Міжнародної академії управління персоналом (МАУП) відкрили ще один пам'ятник голодомору. Він трохи більший, з ангелом і дзвоном.

Цікавим збігом обставин, розмови на тему „порядного" пам'ятника набрали обертів саме тоді, коли з'явилася вістка про те, що гори рідкісних книг і періодики у бібліотеці Вернадського, на Володимирській вулиці, „хребті Києва", як її називає журналіст і корінний киянин Валерій Грузин, залляла горяча вода: серед ночі калорифер тріснув і вода потекла. Протягом тижня усі про це мовчали – „як полагається" по-совєтськи. Але згодом заговорили про це засоби масової інформації.

Щодо пам'ятника проф. Джеймс Мейс, колишній виконавчий директор американської Комісії голодомору, а нині викладач університету в Києві, написав замітку в газеті „День", де він також працює, в якій згадав, що свого часу, від імени американської Комісії він передав до Верховної Ради зібрані матеріяли про голодомор, в тому числі звукозаписи очевидців, а переїхавши до Києва довідався, що все це лежало в якомусь підвалі і ... гнило. І це не виключно з чиєїсь злої волі. Не знали, де примістити.

В Україні бракує сучасно обладнаних бібліотек, архівів, музеїв. Та що й казати. Україна веде перед у світі з ботаніки. Українські ботаніки працювали у Кейп Кеннеді для НАСА, розробляли методи вирощування плодів на борту космічної станції. А тут в Україні

(Закінчення на стор. 4)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Віктор Янукович – прем'єр-міністер України

КИЇВ. – Верховна Рада 21 листопада проголосувала за призначення Віктора Януковича новим прем'єр-міністром України. Кандидатуру Віктора Януковича підтримали 234 депутати. Промовляючи 21 листопада до Верховної Ради, В. Янукович пообіцяв боротись з бідністю, сказавши, що в Україні не буде надії на вступ до ЕС, якщо не буде подолано провалля між багатими і бідними. Новий прем'єр-міністер також заявив, що антипрезидентські протести – розкіш, яку Україна не може собі дозволити. Члени фракцій „Наша Україна", КПУ, СПУ, БЮТ утримались від голосування. А 26 листопада Президент України Л. Кучма призначив першого віце-прем'єра та трьох віце-прем'єрів у новому складі уряду. Посаду першого віце-прем'єра отримав Микола Азаров, який поєднуватиме її з посадою міністра фінансів. Віце-прем'єр-міністром з питань паливного комплексу призначено Віталія Гайдука, віце-прем'єром з гуманітарних питань - Дмитра Табачника, віце-прем'єром з питань агропромислового комплексу - Івана Кириленка. На своїх посадах залишаються міністри оборони, закордонних справ, юстиції та внутрішніх справ.

Леонід Кучма в Італії

КИЇВ. – 26 листопада Президент України Леонід Кучма розпочав офіційну триденну візиту до Італії. У Празі прем'єр-міністер Італії Сильвіо Берлюсконі був практично єдиним західнім провідником, з ким мав зустріч український Президент під час поїздки Л. Кучми 21-22 листопада до Праги, де відбувалася зустріч країн НАТО. Зустріч Л. Кучми з С. Берлюсконі відбулася 27 листопада. 28 листопада український Президент мав зустріч з Папою Римським Іваном Павлом II. Аналітики переконані, що офіційний Київ під час цієї візити шукатиме певних політичних плюсів на тлі охолодження стосунків в цілому зі Заходом. В адміністрації Президента України вважають, що у взаєминах з апенінською країною економічний фактор значно переважає політичний, і візита Л. Кучми має на меті виправити цю нерівномірність. Одним з важливих питань цієї візити було обговорення проблеми українських нелеґальних мігрантів в Італії , яких нараховується від 100 до 150 тисяч.

Відзначення Дня голоду

КИЇВ. – Президент Л. Кучма 24 листопада звернувся до українського народу у зв'язку із Днем пам'яті жертв голодомору та політичних репресій. Він заявив, що реалізований комуністичним режимом голодомор та масові політичні репресії поставили під сумнів саме існування нації. Голодомор він сказав став національною катастрофою, коли тільки протягом 1932-1933 років загинула п'ята частина сільського населення України. Президент Л. Кучма заявив, що голодомор – це цілеспрямований, ретельно спланований геноцид проти українського народу. Тепер, коли від початку голодомору минає 70 років, Україна повинна домогтися визнання міжнародною спільнотою великого Голоду як акту геноциду проти українського народу. Україна 23 листопада вшанувала пам'ять жертв голодомору та політичних репресій. Президент України Леонід Кучма взяв участь у церемонії покладання квітів до пам'ятного знаку жертвам голодомору у Києві на Михайлівській площі, де відбулося віче-реквієм. Крім того, вінки та квіти були покладені до могил у Биківні, Бабиному Яру, на Байковому цвинтарі (могили В. Стуса, О. Тихого, Ю. Литвина, І. Світличного, В. Чорновола, Є. Чередниченка, А. Лупиноса, В. Гурдзина), на Лісовому цвинтарі (могила Б.Антоненка-Давидовича), у селі Гатне (могила В. Марченка). У храмах України були відправлені Молебні. У Львові близько п'ятиста львів'ян зібралися 24 листопада біля пам'ятника Т.Шевченкові на віче-реквієм, щоб вшанувати пам'ять жертв голодомору 1932-1933 років.

Президент запропонував С.Тігіпка головою НБУ

КИЇВ. – 25 листопада Президент України Леонід Кучма надіслав до Верховної Ради подання на звільнення голови Національного банку Володимира Стельмаха та призначення на цю посаду Сергія Тігіпка. Згідно з Конституцією України, заміна керівника Національного банку відбувається лише після узгодження із Верховною Радою. 11 листопада ц. р. тодішній прем'єр-міністер Анатолій Кінах висловив незадоволення уряду діяльністю Національного банку у грошово-кредитній та інвестиційно-інноваційній сфері. Він запропонував Президентові невідкладно змінити голову НБУ В. Стельмаха, котрий працює головою НБУ з 21 січня 2000 року.

На кордоні відключили електрику

ЛУЦЬК. – 26 листопада повідомили, що волинські прикордонники мають намір оголосити надзвичайний стан. Причиною стало знеструмлення третини прикордонних застав, що охороняють українсько-білоруський та українсько-польський кордони, – через багатотисячний борг за використану електроенергію. Близько 200 військовослужбовців шести прикордонних застав несуть службу в ненормальних умовах. Зброю доводиться чистити при каганцях, а приміщення не опалюються, бо зупинились і котельні. Приготування їжі незабаром також стане неможливим. Виправдовуючи відключення струму на заставах, волинські енергетики апелюють до того, що прикордонні застави не внесені до переліку військових частин, які несуть бойове чергування, а тому підлягають знеструмленню за борги на загальних підставах. Згаданий перелік стратегічних об'єктів формувало міністерство оборони, до якого прикордонники не належать. Тепер волинські охоронці кордону намагаються з'ясувати, коли надійдуть належні заставам кошти.

Громадяни не вважають, що в Україні існує свобода слова

КИЇВ. –Лише 7.7 відсотка громадян вважають, що в Україні існує необмежена свобода слова. Про це свідчать результати опитування, проведеного соціологічною службою Центру ім. Разумкова, оприлюднені 25 листопада. Натомість 15.2 відсотка опитаних переконані, що в Україні свобода слова повністю відсутня. Близько 74 відсотків українців вважають, що в Україні існує політична цензура. Порівняно із травнем цього року, цифра виросла на 10 відсотків. Приблизно 80 відсотків опитаних у жовтні оцінюють професію журналіста як небезпечну. За 5-бальною шкалою середня оцінка рівня свободи слова в Україні, на думку опитуваних, становить 2.7. 80.6 відсотка опитаних вважають, що в Україні існує, практика замовних матеріялів у друкованих та електронних ЗМІ.

Україна – проти поширення балістичних ракет

КИЇВ. – Україна стала державою-учасницею Міжнародного Кодексу поведінки проти розповсюдження балістичних ракет, урочисте приєднання до якого відбулося 25 листопада в Гаазі (Голяндія). У виступі на конференції Ігор Харченко, глава делегації України наголосив на важливості прийняття універсального міжнародного документу, який би закріпив відданість світового співтовариства справі запобігання розповсюдженню зброї масового знищення та засобів її доставки. У праці гаазької конференції взяли участь та приєдналися до нового Кодексу поведінки проти розповсюдження балістичних ракет 92 держави світу.

В Одесі будується новий пункт для біженців

ОДЕСА. – В Одесі за сприяння Представництва Верховного комісара ООН у справах біженців в Україні ведеться будівництво другої черги Одеського реґіонального пункту тимчасового розміщення біженців. В Одесі проживає 50 біженців з Афганістану, Судану, Іраку та інших „гарячих точок" плянети. За півтора року, відколи функціонує одеський пункт, тут знайшли тимчасовий притулок 172 біженці. Однак тепер в Одеському реґіоні перебувають близько 700 чужоземців, які звертаються до місцевої влади за харчовою, речовою та іншою підтримкою. Саме тому поряд із двоповерховою будівлею діючого пункту тимчасового розміщення біженців було викуплено в Одеського міськвиконкому земельну ділянку і розпочато будівництво другого – триповерхового – корпусу на 200 місць.

Росія надає Україні кредит на добудову РАЕС та ХАЕС

КИЇВ. – Верховна Рада України прийняла Закон „Про ратифікацію Угоди між Кабінетом Міністрів України і Урядом Російської Федерації про надання державного кредиту для фінансування добудови атомних електростанцій на території України". „За" проголосували 314 з 400 депутатів, зареєстрованих у залі. Згідно з ратифікованою Угодою, уряд Російської Федерації надає Кабінетові Міністрів України державний кредит у розмірі до 44 млн. долярів США для оплати устаткування і товарів, що виготовляються в Російській Федерації, а також виконання російськими організаціями робіт і надання ними послуг для завершення будівництва і пуску в промислову експлуатацію енерґоблоку ч.2 Хмельницької та енерґоблоку ч.4 Рівненської атомних електростанцій у рамках реалізації угоди про добудову АЕС. Ця угода набуває чинности з дати останнього письмового повідомлення про виконання сторонами внутрішньодержавних процедур, необхідних для вступу її в силу, і діє до виконання всіх зобов'язань, що випливають з неї. Угода між Кабінетом Міністрів України і Урядом Російської Федерації про надання державного кредиту для фінансування добудови атомних електростанцій на території України була підписана у червні 2002 року у Харкові.

Парляментські слухання про Голодомор 1932-1933 рр.

КИЇВ. – З ініціятиви Українського Народного Руху 12 лютого 2003 року відбудуться парляментські слухання з питання Голодомору 1932-1933 років в Україні. 22 листопада до порядку денного ВР було включено постанову про проведення цих слухань. За словами депутата УНР Василя Червонія, „за це рішення проголосувало 229 народних депутатів. Голоси віддали практично всі фракції. Єдина фракція, яка не дала жодного голосу – фракція комуністів". В.Червоній зазначив, що „вперше після голодомору з вищої державної трибуни будуть обговорені ті проблеми, які були під забороною кілька десятиліть. „Лише у 1991 році ЦК КПУ прийняло відповідне рішення і визнало факт Голодомору, однак після цього, практично, не було жодної спроби вивести цю трагедію на серйозний публічний рівень". Результатом парляментських слухань має стати „Постанова Верховної Ради про заходи, спрямовані на вшанування жертв голодомору, та кроки, які дадуть можливість українській історіографії створити наукову базу для збереження пам'яті про цю страшну трагедію". Необхідно також надати моральну і матеріяльну підтримку тим небагатьом жертвам, які залишилися живими.

Мати М. Коломійця виїхала до України з його тілом

МІНСЬК, Білорусь. – Мати загиблого українського журналіста Михайла Коломійця виїхала 21 листопада з його тілом із Білорусі до України. 20 листопада мати Коломійця та його знайома опізнали тіло. Тим часом колеґи Михайла Коломійця, директора інформаційного агентства „Українські новини", заявили, що будуть домагатися від правоохоронних органів, аби ті розглядали не лише версію його самогубства. М. Коломієць зник наприкінці жовтня. Українські правоохоронні органи відмовлялися шукати його, твердячи, що він добровільно залишив Київ з особистих мотивів. Базована у Парижі правозахисна організація „Репортери без кордонів" запропонувала Генеральній прокуратурі України залучити міжнародних фахівців для з'ясування обставин загибелі журналіста М. Коломійця. У листі до Генерального прокурора Святослава Піскуна керівник „Репортерів без кордонів" Робер Менар закликав також залучити до розслідування міжнародних експертів.

За повідомленнями інформаційних агентств

Україна на зустрічі...

(Закінчення зі стор. 1)

прем'єр-міністром Італії Сільвіо Берлюсконі, Г. Соланою, Генеральним секретарем НАТО Джорджем Робертсоном, президентами Словаччини, Польщі, Казахстану, Молдови, Узбекистану, Грузії, Литви, Таджикистану. Президент України мав розмови з главами і представниками зовнішньополітичних відомств Росії, Італії, Австрії, а також з відомим американським політичним діячем Збіґневом Бжезінським.

На урочистій церемонії 21 листопада сім країн Центральної і Східньої Европи отримали офіційне запрошення вступити до Північно-Атлантичного союзу. 2004 року до НАТО приєднаються колишні совєтські республіки Латвія, Литва та Естонія, а також Болгарія, Румунія, Словаччина і Словенія, і тоді число членів зросте до 26.

На порядку зустрічі НАТО були далекосяжні проєкти реформування діяльности альянсу. НАТО хоче мати нові військові потуги, сили швидкого реаґування та можливість негайно надсилати військо до гарячих точок не лише в Европі, але й по всьому світі.

22 листопада на засіданні Комісії „Україна – НАТО" представник американської делеґації прочитав лист Державного секретаря Коліна Павела, в тексті якого чітко сказано, що „США підтримуватимуть Україну в европейській та евроатлантичній інтеґрації". Сам К.Павел, привітавши учасників, відразу залишив залю засідання Комісії „Україна-НАТО", пояснивши, що має їхати на летовище, бо Президент США Джордж Буш відлітає до Росії на зустріч з Владіміром Путіним.

У засіданні Комісії „Україна-НАТО" з української сторони брали участь міністер А. Зленко і секретар РНБОУ Є. Марчук.

Крім цього засідання, в рамках зустрічі НАТО відбувалися ще два форуми – зустріч глав держав-членів НАТО і засідання Ради евроатлантичного партнерства.

Виступаючи 22 листопада на засідані Ради евроатлантичного партнерства, Президент Л. Кучма запевнив, що Україна прагне вийти на якісно новий рівень діялогу з НАТО. Зокрема він сказав: „Ми розуміємо, що попереду в Україні довгий шлях до своєї Праги, але наша держава твердо налаштована йти ним. Ми будемо послідовними у продовженні ринкових перетворень, зміцненні демократичних засад влади і суспільства, забезпеченні европейських стандартів у галузі прав людини".

Л.Кучма також запевнив, що Україна готова і надалі брати активну участь в міжнародній антитерористичній боротьбі.

На відміну від більшости провідників країн, які виступали на засіданні Ради Евроатлантичного партнерства, заява Л. Кучми не була поширена серед журналістів.

Тим часом на засіданні Комісії „Україна-НАТО" однією з найголовніших точок обговорення було питання про передання Україною Іракові радарних систем „Кольчуга". Про це повідомив 22 листопада міністер закордонних справ України Анатолій Зленко. За його словами, Київ „робитиме все можливе, щоб спростувати ці безпідставні звинувачення, які базуються на припущеннях".

Міністер також повідомив, що ця проблема розглядатиметься в 661-му комітеті ООН, який стежить за дотриманням міжнародних санкцій щодо Багдаду. А. Зленко ще раз підкреслив, що Київ „готовий повною мірою співпрацювати з американськими та британськими експертами і забезпечити їм доступ до інформації і всіх необхідних документів про виробництво, специфікацію і продаж цих систем", але, зі зрозумілих причин, не допустить чужоземних експертів до даних, які торкаються національної безпеки України.

Результатом праці Комісії „Україна-НАТО" стало підписання пляну дій між Україною і Альянсом. На думку заступника Генерального секретаря НАТО Алєсандра Різзо, цей плян дій виводить взаємини України з НАТО на якісно новий рівень. „Головний тягар лягає на Україну, але НАТО буде продовжувати допомогу реформам", – сказав А. Різзо. Він повідомив, що, починаючи з 2003 року, кожного року буде визначатися новий плян конкретного співробітництва між Україною й Альянсом.

Президент України Л. Кучма на зустрічі НАТО у Празі.

На Празькій зустрічі НАТО 22 листопада.

Питання щодо „Кольчуг" все ще відкрите

КИЇВ. – 25 листопада в Києві було оприлюднено спільний звіт американських і британських експертів щодо продажу чи передання Іракові української радарної системи „Кольчуга". Україна надала інформацію про 72 з 76 виготовлених на її території радарних систем раннього сповіщення „Кольчуга", однак все ще залишається невідомим, чи могли якісь з них потрапити в Ірак, – ідеться у 16-сторінковій доповіді. Під час праці групи американських та британських експертів у Києві, відзначається у доповіді, влада України заявила, що чотири радарні системи придбав Китай, проте не надала відповідних документів про це.

Американські та британські експерти заявили про існування „реальної імовірности" того, що Україна продала згадані радарні системи Іракові через посередника.

Експерти уточнили, що українські офіційні представники відмовились надати повний звіт внутрішнього розслідування і категорично відмовилися відповідати на ключові запитання, особливо на ті, які стосуються ролі керівників країни.

Одним джерелом для виникнення підозр стало те, що дехто з офіційних представників України намагався спростувати інформацію про візиту минулого червня делеґації Іраку до реґіону в Україні, в якому виробляються „Кольчуги", хоча документально підтверджено, що така візита справді відбулася. Тому „експерти потребують документів, які б підтвердили продаж чотирьох радарних станцій Китаєві і технічну інформацію щодо їх розташування в Китаї. Експерти також потребують зустрічі з людьми, з якими вони не змогли поговорити під час візити, яка відбулася 13–19 жовтня. Особливо йдеться про колишнього керівника СБУ Леоніда Деркача та Юрія Оршанського, колишнього почесного консула в Іраку".

Посол США в Україні Карлос Паскуаль на спільній прес-конференції з британським послом Робертом Брінклі в Києві заявив, що Сполучені Штати не можуть виключити, що передання радарних систем Іраку відбулася через третю країну. Стурбованість викликає можливість такого передання через Китай.

Китайський уряд тим часом заперечив будь-яку причетність Китаю до продажу Іракові українських радарних систем.

Бі-Бі-Сі

АМЕРИКА І СВІТ

Джордж Буш у Литві та Росії

ВІЛЬНЮС, Литва. – Президент США Джордж Буш, повертаючись з Праги 23 листопада, відвідав Вільнюс, де звернувся до тисяч литовців з промовою два дні по тому, як Литву запросили до членства в НАТО. З Вільнюсу повідомили, що настрій був почасти як на церемонії, а почасти – як на рок-концерті, і що промову Дж. Буша цілий час супроводжували оплески і схвальні вигуки. Для литовців ця перша візита американського Президента позначила історичну зміну, що підтверджує незалежність країни і пов'язує її зі Заходом. Дж.Буш сказав, що Литва потрібна НАТО і надасть альянсові нової енергії. Литву запросили до НАТО на Празькій зустрічі, разом з Латвією та Естонією та чотирма іншими колишніми комуністичними європейськими державами. Напередодні тієї зустрічі у місті Пушкін біля Санкт-Петербурґу 22 листопада відбулася зустріч президентів Росії та Сполучених Штатів Владіміра Путіна і Джорджа Буша. Президенти обговорили проблеми боротьби з міжнародним тероризмом, ситуацію навколо Іраку, співпрацю Росії й НАТО, конфлікт у Чечні і питання двосторонніх взаємин. „Я маю намір запевнити нашого друга Владіміра Путіна в тому, що розширення НАТО – насправді в інтересах Росії", – заявив Джордж Буш перед відлетом з Праги, де він брав участь у зустрічі НАТО.

В Ірак прибула перша група інспекторів з озброєнь

БАГДАД, Ірак. – Після чотирирічної перерви 25 листопада до Іраку повернулася команда інспекторів ООН з озброєння у повному її складі. Першими прибули 18 інспекторів. Загалом вся інспекційна місія налічуватиме 300 осіб. 27 листопада вони розпочали працю на іракських об'єктах. Вони мають мандат Ради Безпеки ООН, який дозволяє шукати зброю масового знищення на будь-яких об'єктах, включно з мечетями і президентськими палацами. Будь-яке іракське втручання може призвести до очолюваного американцями нападу. Перша інспекція мала відбутися 27 листопада. Напередодні приїзду інспекторів 24 листопада в листі на ім'я Генерального секретаря ООН міністер закордонних справ Іраку Наджі Сабрі заявив, що остання резолюція Ради Безпеки ООН із роззброєння Іраку може бути використана США як привід для початку воєнної акції проти Багдаду. За умовами резолюції ООН з роззброєння, Ірак повинен подати повністю деталі своїх програм в галузі хемічної, біологічної і ядерної зброї до 8 грудня.

Німеччина виряджає додаткові війська до Афганістану

БЕРЛІН. – 26 листопада міністер закордонних справ Німеччини Йошка Фішер заявив, що його країна надішле додаткові військові підрозділи до Афганістану, готуючись перебрати командування міжнародними силами в Кабулі. Таку заяву Йошка Фішер зробив після зустрічі з президентом Хамідом Карзаєм, яка відбулася в афганській столиці. Нові німецькі підрозділи, відряджені на додаток до тисячі німецьких вояків, що вже тут перебувають, допоможуть забезпечити перехід командування міжнародними силами від Туреччини до спільного німецько-голяндського корпусу.Й. Фішер заявив, що його країна не плянує поширити присутність міжнародних миротворців на провінції Афганістану, які залишаються поза контролею уряду президента Карзая. За його словами, мета полягає у розбудові власної афганської поліції та війська.

Білоруські керівники стають „невиїзними"

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. – Країни Европейського союзу 25 листопада обговорили у Брюсселі конкретні шляхи здійснення заборони на в'їзд на їхню територію президента Білорусі Олександра Лукашенка і ще семи вищих білоруських керівників. Через відмову візи до Чеської республіки, О. Лукашенко не зміг взяти участи у зустрічі НАТО минулого тижня. 25 листопада стало відомо, що США також розглядають доцільність відмови у в'їзній візі білоруському президентові. Мінськ вважає „безглуздям" запроваджену 20 листопада країнами Европейського союзу заборону на в'їзд президента Білорусі Олександра О. Лукашенка та ще семи членів керівництва країни у держави ЕС. Представник Лукашенка звинуватила Евросоюз у політиці „подвійних стандартів". Рішення про заборону було ухвалене під час наради міністрів закордонних справ Евросоюзу у Брюсселі – на знак протесту проти порушення прав людини у Білорусі та розрив стосунків з ОБСЕ. Це рішення підтримали усі країни , окрім Портуґалії, яка очолює Організацію безпеки та співробітництва в Европі. Вона вважає, що повний розрив стосунків із Білоруссю може поставити під загрозу зустріч організації, заплановану на наступний місяць в Опорто. Раніше Білорусь звинуватила ОБСЕ у шпигунстві і вислала з країни останнього представника цієї організації в Мінську.

Зміна екіпажу на Міжнародній космічній станції

КЕЙП-КАНЕВЕРАЛ, Фла. – Американський космічний корабель „Ендевор" з'єднався 26 листопада з Міжнародною космічною станцією. „Ендевор" злетів 22 листопада з космодрому Канаверал у Фльориді. На його борту – двоє американських астронавтів та російський космонавт. Вони замінять нинішній екіпаж Міжнародної космічної станції. Протягом чотирьох місяців праці на станції новий екіпаж здійснить низку наукових експериментів та монтаж деякого обладнання, зокрема 14-метрової вежі для укріплення додаткових сонячних акумуляторів.

А. Дюма буде похований серед славетних

ПАРИЖ. – Останки Александра Дюма – автора безсмертних „Трьох мушкетерів" – будуть перевезені з його рідного міста Віллер-Котре до Парижу – для поховання в Пантеоні. 26 листопада труну з тілом А. Дюма підняли з могили, де він покоївся 130 років. 28 листопада у Віллер-Котре відбулася церемонія прощання, а 30 листопада письменник буде поміщений до Пантеону – місце вічного спочинку славетних французів.

Ще одна перемога Вінстона Черчіля

ЛОНДОН. – Телевізійне опитування проведене мережою Бі-Бі-Сі, засвідчило, що Вінстон Черчіль вважається найуславленішим британцем за всю історію. Глядачі впродовж кількох тижнів повинні були обрати людей, які зробили найбільший внесок в британську історію. Першу десятку очолив, відтак, Вінстон Черчіль, другим став інжинер з XIX сторіччя Ісамбард Брунел, а третє місце посіла остання принцеса Діяна. Після того, як Вінстон Черчіль служив у війську на початку двадцятого століття та під-час Першої світової війни, він був двічі прем'єр-міністром, а пізніше отримав Нобелівську нагороду з літератури за власні мемуари. Найбільше пам'ятають запальні промови В. Черчіля на початку Другої світової війни, коли нацистські війська захопили більшу частину західньої та центральної Европи.

За матеріялами ЗМІ

Меморіял...

(Закінчення зі стор. 1)

декілька років тому взимку їхні колеґи забирали з ляборaторій інститутів до своїх домівок рідкісні рослини, бо ляборaторій не опалювали.

Але порядний Меморіял голодомору таки треба б мати у столиці України. Питання – який?

Кам'яних і бронзових пам'ятників у Києві чимало. Нещодавно місто оголосило конкурс на новий пам'ятник Соборности: злуки Української Народної Республіки з Західньо-Українською Народною Республікою, що відбулась у січні 1919 року. Можна сподіватись, що цей новий буде подібний до пам'ятника Незалежности на Майдані.

Зате чогось на взірець вашінґтонського Музею Голокосту тут немає. А це не тільки музей, а й центр дослідів, і архів, і приміщення для конференцій і, так би мовити, живий і діючий пам'ятник. І тут є можливість діяспорі показати в Україні, що таке сучасний музей-бібліотека-архів, де доступ має кожний.

Порядком довідки: в Україні доступ до наукових бібліотек обмежений. Я в цьому переконався особисто. Щоб дістати виказку користувача бібліотеки Вернадського, тієї, що її залила вода з горячих батерій-калориферів, мені довелось пред'явити три речі: 10 гривнів – є! пашпорт – є! доказ вищої освіти – проблема. Вищу освіту я здобув, але диплому, звичайно, з собою не привіз і навіть не пригадую, де він зберігається. Вже стільки років не користувався ним. І що з того, що в мене, як тут кажуть (ох, як часто!) „дві вищі освіти". Паперу ж про це не маю. Довелось користуватись огидним мені „блатом" – знайомствами зі заступниками директора. Довідку на користування бібліотекою одержав. Під час тих заходів я згадував як Нью-Йоркська публічна бібліотека декілька разів діставала мільйонні дотації від успішних підприємців, без вищої освіти, тільки з вдячности за те, що коли вони ще були бідними робітниками, заходили там погрітися і читати книжки, або за те, що дістали якусь високоприбуткову ідею, користуючись книгозбірнею. Зрештою , кого ви тільки не побачите серед читачів Нью-Йоркської публічної, або Бібліотеки Конґресу!

Бібліотечна справа широко розвинена у США і спеціялістів цієї справи серед українців в Америці пропорційно дуже багато.

Чому б нам не поставити у Києві живий Меморіял голодомору – архів, бібліотеку, музей, науковий центр, конференційні зали – обладнаний сучасно і з „автономними" котельнею, охолодженням, охоронним обладнанням – на зразок „елітних" недержавних будинків, які тепер з'являються в Києві. І ще в такому пам'ятниковікомплексі треба б завести американські й канадські демократичні порядки для користрувачів: ними мають бути як люди з „трьома вищими освітами", так і ті, в кого є тільки життєва освіта, бо менеджери від голодоморів в Україні не придивлялись до дипломів. Згодом такий музей-архів дістане дотації від бездипломних, але успішних українських промисловців, як це буває на Північно-американському континенті.

Нині, книгозбірні й архіви в Україні знаходяться у жахливих умовах. Аварія в Бібліотеці ім. Вернадського далеко не „надзвичайна ситуація". Кілька тижнів раніше в селі на Полтавщині згоріла бібліотека і про це стало загально відомо тільки завдяки кампанії популярної тележурналістки Ольги Герасим'юк, яка за допомогою газети „День" зібрала у читачів і глядачів тисячі книжок для цієї сільської бібліотеки.

Бібліотка-архів-пам'ятник голодомору у Києві дав би можливість діяспорі показати, як такі комплекси мають виглядати. А як будувати пам'ятники з бронзи чи італійського мармуру, чи як висипати могили, тут знають краще, ніж у нас. Адже писав Т. Шевченко: „Наносили землі і додому пішли, і ніхто не згадає", принаймні до чергової річниці.

Хто і чого очікує від В. Януковича?

Беручи справу поверхово, відхід дев'ятого і прихід десятого прем'єр-міністра в Україні можна пояснювати „об'єктивними" причинами: Анатолій Кінах мусів відійти, оскільки секретар Національної Ради безпеки і оборони Євген Марчук у своєму поданні на ім'я Президента Леоніда Кучми звинуватив уряд в економічному застої країни. Вивести її з застою покликаний голова Донецької обласної державної адміністрації Віктор Янукович, і якщо його кандидатуру, запропоновану Л. Кучмою, ухвалила парляментська більшість, то це нібито має свідчити, що Президент діяв, виходячи з державних інтересів. Насправді все набагато складніше і, на жаль, темніше, й саме тому опозиційні фракції у Верховній Раді, включаючи „Нашу Україну", не голосували за В. Януковича. Незалежні політичні аналітики в Україні і багато західніх експертів сходяться в думці, що за цим призначенням стоїть жорстока боротьба олігархічних кланів. Наразі переміг донецький клан, і саме тому його чільний представник В. Янукович став прем'єром. А справжнім його завданням буде запевнити Л. Кучмі спокійне пересиджування в президентському кріслі протягом цих двох останніх років його каденції.

Виправдовуючи призначення В. Януковича прем'єром і захищаючи його від гострої критики з боку політичної опозиції і закордонних авторів, які скептично наставлені до цього призначення, оскільки знають ролю В. Януковича в українській олігархічній системі, знають також про його два притягнення до кримінальної відповідальности, колишній президент України Леонід Кравчук сказав, що у виборі прем'єра „ми не можемо виходити з ідеальних вимог і керуватися европейськими стаандартами". Тобто знову те саме – маємо те, що маємо.

Нижче подаємо найхарактерніші уривки зі статті Юлії Мостової „Ігри в Януковича" в „Дзеркалі тижня" (16–23 листопада, ч. 44).

...Протягом практично всього президентства Леонід Кучма використовував організаційні та фінансові можливості Януковича і його земляків. А Віктор Федорович терпляче чекав, коли прийде його зоряний час, періодично нагадуючи про себе і щоразу невдало підходячи до прем'єрського крісла. На цей раз прорвався...

Президентові знадобилася людина, яка, на відміну від Кінаха або Тігіпка, на посаді прем'єра зможе проводити жорстку лінію і не зупиниться перед вибором засобів... Потрапивши у прем'єрське крісло, Віктор Янукович зможе досить швидко погасити осередки опору, оскільки черга в його кабінет на предмет домовлень вишикується довга...Що ж стосується Заходу, то приклади Азербайджану, Туркменістану та й тієї ж таки Росії промовисто свідчать, що відсутність демократії, правових гарантій та свободи ЗМІ може бути проігнорована, якщо в інших сферах, і передусім у економіці держави, панує стабільність. Реальний приплив інвестицій у вищезгадані країни демонструє, що Україна Януковича, перетворившись на західній Туркменістан, може бути інакше сприйнята власниками західніх та й східніх капіталів... Нагадаю читачам про захоплені відгуки президента ЕБРР (EBRD), що відвідав Донецьк: на тлі кричущих порушень під час березневих виборів гість до небес звеличував економічні перемоги Донбасу і його лідерство серед регіонів України. Не знав, сердешний, якими могли б бути ці перемоги в окремо взятому Донбасі, та й у країні загалом, якби всі відведені на реформу господарювання кошти використовувалися за призначенням.

Президентові потрібен хазяїн країни, якого він особисто зможе контролювати. Леонід Данилович вважає, що для досягнення цієї мети Янукович — кандидатура оптимальна. Саме ця впевненість змушує Президента розглядати Віктора Федоровича як одного з реальних претендентів у наступники. Спокійна пенсія, недоторканність „пенсійного фонду" і можливість час від часу чинити ключовий вплив на події в Україні — ось та дещиця, якої Президент хоче від життя після відставки. Потрапивши у президентське крісло, Янукович, як передбачається, може це главі держави ґарантувати...

Утримати Президента від предметного вираження симпатій до Януковича останнім часом намагався багато хто. І деякі лідери фракцій більшости, котрі вбачають у Януковичі другого Лазаренка, і великі бізнесмени, котрі проглядають у недалекій перспективі поділ країни донецьким і есдеківським (тобто тим, який стоїть за Соціял-демократичною партією (об'єднаною) – „Свобода") кланами, і члени президентської сім'ї, переконані в необхідності робити ставку на Тігіпка, і ряд губернаторів, які стабільно неприязно ставляться до свого донецького колеги, і найближчі сусіди Януковича — луганчани, які розуміють, що сходження Віктора Федоровича в прем'єрське крісло загрожує їм реальною втратою решток економічного суверенітету...

Прем'єрство Януковича та помірна підтримка його президентських амбіцій, за ідеєю, має відрізати Вікторові Ющенку шлях до донецьких грошей. Більше того, такий прем'єр відтинає Ющенкові шлях до будь-яких грошей, оскільки в країні Януковича і Медведчука знайдеться хібащо три-чотири багатії, котрі погодяться ризикнути і дістати з панчохи гроші на п'ятнадцять листівок кандидата в президенти Віктора Ющенка...

Невідомо, на який час Медведчук і Янукович домовилися про сприяння. Є ця угода тактичною (днів на три), чи все ж таки має стратегічний вихід? Як сторони дотримуватимуться взятих зобов'язань?...Медведчук і Янукович — не одинаки, це люди команд, команд амбітних і цинічних... Чи зможуть мирно ужитися протягом тривалого часу два такі монстри? Два ведмеді в одній барлозі — завжди проблема...

Боротьба за Президента зумовлена однаковою мірою як прагненням до максимального контролю над ситуацією, так і українським законодавством і політичною традицією, що передбачає конкурентні взаємини між главою адміністрації та прем'єр-міністром....

Теоретично спікер парламенту міг би стати третім полюсом, навколо якого змогли б згрупуватися ті, кому неприйнятні соціял-донецькі методи керівництва країною та ведення бізнесу. Умій Литвин займати і по-справжньому відстоювати власну позицію, призначення Януковича на пост прем'єра можна було б розглядати як реальний старт президентської кампанії Литвина. Хто б сказав півроку тому, що за певних обставин лідер бльоку „За єдину Україну!" може виглядати як найменше зло серед кандидатів у президенти!

Напевно, саме в цьому місці саме час перейти до Віктора Ющенка. Оскільки саме ця людина протягом тривалого часу слугує скарбничкою ілюзій, куди політики і кожний четвертий українець складають записочки, у яких пишуть про своє бажання бачити на чолі держави якісно іншого керівника. Що зробив Ющенко для того, аби хоча б на крок просунутися на шляху виконання бажань? А нічого. Не ділом, а словом ось уже півроку ведеться безрезультатний торг навколо парляментської більшости. При цьому громадськості невідома позиція лідера „Нашої України" з більшості важливих питань...

Від нездатності Віктора Андрійовича визначитися, насамперед страждає фракція, готова, по суті, як до чітких опозиційних дій, так і домовленостей. Саме через невизначеність позиції провідника та неясність перспектив ряд представників „Нашої України" дозволяють собі вести сепаратні переговори з донеччанами...

Країна опинилася перед реальною можливістю переділу власности й переглядом груп впливу, реальною можливістю виведення з президентської гонки альтернативних сподіванням влади політиків, закупорювання останніх пор, якими ще дихає позаклановa економіка та суспільство. Головне те, що через всі перелічені вище приватновласницькі причини, лідер такої якости, як Янукович, став абсолютно реальною кандидатурою на посаду глави виконавчої влади, і не знайшлося нікого, хто зміг би публічно й дохідливо пояснити, чим це може загрожувати країні. Більше того, ніхто не зміг знайти та запропонувати кандидатуру ні з першого, ні навіть із другого ешелону політиків, здатну якісно відрізнятися від стандартів політичного покоління Леоніда Кучми.

Віктор Янукович не мав би жодного шансу, щоб його кандидатуру серйозно обговорювали в ролі кандидата в прем'єри, ні в країнах Балтії, ні в Польщі, ні в Угорщині, ні в Румунії. Він не мав би жодних шансів у Росії, хоч би тому, що ця країна вже могла оцінити дії свого прем'єра Міхаїла Касьянова. В українській же владі люди покоління російського прем'єр-міністра допущені лише до створення президентських веб-сайтів. Тому Віктор Янукович – це прем'єр XXI століття. І цим все сказано.

Свято леґенди, традиції та звичаїв

Сьогодні широко святкований в Америці День Подяки має свою цікаву історію та сягає в часи осінніх фестивалів давньої Англії, а на американському континенті ототожнений з першими європейськими імігрантами-поселенцями у місцевості Плимут у Масачусетсі. Для багатьох історія початків і довголітня боротьба за існування цього свята не відома, а її варто знати, щоб зрозуміти історичну, традиційну та звичаєву доцільність цього свята.

Легендою є те, що саме ці перші поселенці 1621 року започаткували свято, котре сьогодні називаємо „День Подяки". Насправді перші европейські поселенці-імігранти, шукаючи релігійної свободи, покинули Англію, подалися до Америки. Причалили вони кораблем „Мейфлавер" біля скелі Плимут у Масачусетс 11 листопада 1620 року. Перша зима на новому поселенні була трагічно спустошливою. На початку наступної осени 46 осіб з 102 пасажирів „Мейфлавер" її не пережили. Все ж таки урожай 1621 року був багатим і щедрим, що й спонукало поселенців побенкетувати, включно з 91 індіянином з племени Вампаноаг, завдяки чиїй допомозі поселенці зуміли вижити того першого року. Бенкет тривав три дні та більше скидався на святкування традиційних англійських осінніх фестивалів, ніж на справжнє свято „подяки". З опису Едварда Вінслова про свято, в листі від 12 грудня 1621 року, знаємо, що індіяни принесли на бенкет впольовану дичину і птицю, що її поселенці мали за звичай називати „туркі", звідтіль і традиція індика. У писаннях Віліяма Бредфорда в „Історії Плянтації Плимот " говориться про те, що в 1623 році поселенців навістила сильна посуха – за допомогою вони звернулись молитвами до Всевишнього, – й випав зливний дощ. Наступного дня губернатор Віліям Бредфорд офіційно закликав усіх спільно подякувати за допомогу: „Прислухайтесь до своїх пасторів і віддайте дяку Всевишньому за всі його блаженства" – це й можна назвати справжнім першим Днем Подяки. 20 червня 1676 року правляча рада міста Чарльстону в Масачусетсі, обговорювала, як найкраще висловити вдячність за добру долю, що дозволила їхній громаді закласти оселю. Тоді одноголосно вирішено 29 червня оголосити Днем Подяки. Сто років пізніше, в жовтні 1777 року, всі 13 колоній спільно святкували День Подяки. Ще пізніше, 1789 року Президент Джордж Вашінгтон проголосив останій четвер листопада вседержавним святом День Подяки, що його пізніше зліквідував Президент Томас Джеферсон. Одначе за довголітніми намаганнями редактора Сари Гейл відновити свято День Подяки, 1863 року Президент Абрагам Лінкольн проголосив святкування Дня Подяки також в останній четвер листопада. А 78 років пізніше, у 1941 році, Президент Делано Рузвельт вирішив, а Конгрес офіційно затвердив державним святом і переніс святкування Дня Подяки на четвертий четвер листопада, що й стало звичаєм і досьогодні його відзначають в Америці.

Тепер звичаєм святкувань стали Богослужіння та молитви подяки за цілорічні блага та за спроможність продовжувати оті перші спроби тубильців-індіян простягнути дружню руку допомоги. Вони намагалися дати до зрозуміння першим імігрантам, що готові з ними ділитися всіма багатствами цієї країни. За минулі сторіччя й аж до сьогоднішніх днів американський нарід перейшов важкі, долею кинуті на нього людьми чи природою нещастя, але гарний звичай давніх індіян простягнути допоміжню руку потребуючим не забувався. Американці завжди готові поділитися своїми багатствами з тими, котрі їх втратили або й ніколи їх не мали. І не тільки матеріяльними, але також і духовними скарбами, свобідної думки, вислову, права на плекання своїх релігійних переконань і культури та співжиття з іншими. Саме свобода та вміння миритися з думкою інших стали для Америки підвалинами справжнього демократизму і росту до могутности. Все це, однак, не перешкодило ростити і плекати американську окремішність. Понад два сторіччя країна вміло плела вінок своєї слави, оздоблюючи його різноманітністю культур своїх громадян.

Чи не слід сьогодні й нам, теперішнім тубільцям Америки, пригадати собі ті людські невимушені вчинки давніх індіян і простягнути дружню руку допомоги? Плекаючи це напередодні чи під час Дня Подяки, може, зуміємо цей гарний звичай засвоїти. Скільки радости було б для тих, кому потрібна будь-яка допомога та як багато вдоволення тим, що її подадуть. Це було б непогане нововведення у традиційно-звичаєву святковість Дня Подяки!

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про свято індика

Саме так прийнялося у нашій українській спільноті називати одне із найкращих свят цього континенту – День Подяки. Як можна було це свято, на яке доконче стараються усі, що ще вірять у важливість родинного життя, таки зібратися разом і подякувати спільно за прожитий рік, так прозаїчно чи, може, й іронічно назвати тільки в честь того індика, що має бути традиційно того дня на столі – мені не відомо. Не знаю також, хто із наших земляків вперше назвав День Подяки „святом індика", але завжди, як чую це іронічне окреслення, стає мені прикро, що ми це, може, найкраще свято в Америці так понизили.

Але, на жаль, цього нам вже не змінити, і рідко почуєте з уст наших земляків, що вони готуються святкувати День Подяки, а куди частіше – що святкують „день індика". До того, як добре застановитися, то вже саме окреслення цього смачного домашнього птаха має у собі щось тривіяльного – от ще один птах, який надається тільки для того, щоб його зарізати та спекти.

Навіть його назва українською мовою нічого „не каже", з нічим не є пов'язана і, на диво, – навіть наші мовознавці не мають застережень, чи ця назва „індик" є правильна, бо „індик" є признаний так Голоскевичем, як і Подвезьком. Зате в англійській мові цього птаха постійно пов'язують з Туреччиною, а що поняття цього краю була для перших поселенців США доволі мрячне, так вони назвали того дивачного формою, але смачного птаха, коли „відкрили" його у дикій Америці. Але тільки саме в Америці його назва зв'язана із Туреччиною, бо ж у Франції звуть його півнем з Індії, подібно в Італії, а з цього прийнялася назва в Польщі, відтак і Україні. Як звав – так звав, однак значення цього домашнього вже птаха не у назві і не у тому, який він смачний, а тільки в тому, що він так тісно пов'язаний із родинно-національним американським святом – Днем Подяки.

Не треба, здається, паки і паки пригадувати нашим українським поселенцям, і тим давнішим, і новим, яке значення має ідея Дня Подяки для кожного, що поселився у цій країні – чи тільки на якийсь час, чи на постійно. Тому так дивно, що стільки із нас, українців, „перелицьовує" це свято на таку нецікаву назву.

Треба нам, однак, переконувати, де і як можемо, що не слід нам кпити собі із того своєрідного, але повного значення дня, і якщо тут живемо, прийняти його і для свого поважного святкування. Як добре слухати від декого із приятелів, що вони ідуть цього дня цілою родиною до церкви і що цей індик – чи буде справді смачний чи "такий собі", не грає тут головної ролі, а є тільки додатком до почуття подяки за все, що в даний момент маємо. Тому вислухання Служби Божої є дуже гарним та потрібним „додатком" до відзначення того дня. Може, саме така звичка змінить дещо загальну українську настанову до того вийняткового дня і зблизить наші часто вже тепер змішані етнічно родини до того почуття, що наша родина, а не індик, є того останнього четверга листопада найважливішою причиною до зустрічі і до подяки Богові за те, що ми цю родину маємо і що ми добре та спокійно тут проживаємо.

О-КА

СВОБОДА
Пам'ятаймо про Україну!
Видає Український Народний Союз SVOBODA Published by the Ukrainian National Association
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.
Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".
Головний редактор —Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи"
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата – Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Майбутність школи св. Івана Хрестителя

Багато славетних українських установ почалися з малих зерняток, які пустили коріння у структуру суспільства і виросли у великого дуба, який постачав поживу для життя на майбутні покоління. 1939 року група українців в Нюарку, Н. Дж., зібрала 20 дітей і під проводом сестер-василіянок створила українську школу св. Івана Хрестителя.

Господь благословив цю навчальну установу. У 1953 році було збудовано нову школу. До 1960 року понад 500 учнів річно користали з академічної програми та з етнічного та культурного формування. Щороку близько 45 дітей закінчували восьму клясу, а в садочку було щонайменше 35 дітей. В останніх роках школа св. Івана в Нюарку, „альма матер" тисяч українських випускників, боролася зі всіма перепонами, щоб зміцнити свою майбутність. Кілька поколінь українців жертвували багато часу, енергії та грошей, щоб упевнитися, що школа св. Івана буде стояти твердо та сильно. Але ця інституція вичерпує свої сили. Вписи дітей до школи зменшилися. Щоб школа могла далі існувати, вона мусіла б мати принаймене 130 учнів, але в цей час це видається неможливим.

Парафія св. Івана Хрестителя за останні 5 років підтримувала школу, але вичерпала свої грошеві резерви. Парафія св. Івана запрошує всіх, хто цікавиться цією справою, всіх батьків та парафіян, а особливо всіх випускників, на загальні інформативні сходини, які відбудуться в неділю 15 грудня, після ранішньої Служби Божої, щоб обговорити всі можливі розв'язки та запевнити майбутність української католицької школи св. Івана Хрестителя на 2002–2003 шкільний рік.

о. Богдан Лукій,
Нюарк, Н. Дж.

Я пам'ятаю Великий голод

Це сталося в 1932–33 роках. Це правда, яку я пережила особисто. Насильна колективізація в селах на Поділлі почалася в 1929 році. В той час я була студенткою в Кам'янці-Подільському, старовинному українському місті. Більшість студентів жили в гуртожитку і харчувалися три рази на день в їдальні інституту. Але на початку 1932 року їдальня була зачинена. Всі селяни, котрі не бажали вступити до колгоспу, були заарештовані і вислані до Сибіру. Студенти одержували 100 грамів хліба (з проса). Для того мусіли годинами стояти в черзі. Через якийсь час їдальня була відчинена. Студенти одержували миску зупу (помий) на день – тільки вода з кількома кавальчиками буряків. Через недостачу харчування я захворіла цингою, мої зуби хиталися, ясна дуже кровавили. Хвороба ввійшла вже в третю стадію...

Коли хліб з пшона появлявся в склепі, то натовп був несамовитий. Багато людей діставали серцевий удар, будучи стисненими і потоптаними. Я навіть чула, що дехто з людей були забиті і з'їджені.

Це тільки коротка історія про страшний штучний голод в 1932–33 роках в Україні. Неможливо всі деталі описати, бо тоді мільйони людей страждали і вмирали.

Маргарита Борзаківська,
Філядельфія

У 1978 році Маргарита Борзаківська виступила в суді Філядельфії зі свідченням про голод в Україні, уривок з якого подаємо за її листом.

Листи про єдність в ім'я майбутнього

У багатьох листах, що надійшли до „Свободи" впродовж листопада, але не були вміщені повністю за браком місця, порушуються складні проблеми нашого буття. **Зиновій Квіт** з Філядельфії у статті „Спільні молебні українських греко-католиків і православних" розповідає про таку спільну Богослужбу у Філядельфії, що відбулася в церквах св. Архистратига Михаїла (греко-католицькій) і Святої Покрови (православній). Автор статті пише, що таке єднання має в бути в усій Україні, щоб прокласти шлях до єдиного Патріярхату. З приводу копії світлини, яку надіслав Зиновій Квіт, просимо його й усіх читачів надсилати до редакції тільки оригінали фотографій.

Про єдність у вірі свідчить стаття **Г. Приймака** про відзначення 13 вересня в Річмонді, Вірджінія, свята врожаю. Після Богослужби, яку відправив о. В. Фомин, тут виступив вокально-музичний гурт християн віри євангельської. Г. Приймак надіслав також статтю „Чи існує вищий розум?" про свідчення видатних вчених, які не вірили у матеріяльне походження земного життя.

Проблеми сучасної України порушені в листах **Ольги Гаховської** з Мишигену, яка розповідає про страждання своєї родини від більшовицьких репресій і дивується тому, що Президент України виїздить до Росії, щоб там відзначити свій день народження, що в Україні діють російські православні церкви, і пропонує: „Проста річ – закрити і поставити там коні, тоді будемо розраховані". **Гнат Масляк-Дібровський** з Арізони відвідав рідне місто Славне і написав гіркого листа про бідне життя своїх земляків зі закликом допомагати сиротам, інвалідам, колишнім борцям за волю. Боротьбу за краще життя продовжує Київський міський осередок ОУН, і **Сергій Брунь** пише про участь його в акції „Повстань, Україно!".

До історії УПА повертається у листі **Осип Панчишин** з Чикаґо. **Юрій Вибачинський** з Каліфорнії, член УНСоюзу з більш як пістолітнім стажем, написав вірш про рідне село над Черемошем, у якому стверджує: *„Село моє рідне в Буковині, де кожний куточок я бачу і нині"*. **Осип Бандерський** з Пенсильванії переслав вірш Дмитра Фурдина з України, який пише про рідне село: *„У Гордині минуло дитинство, де босим бігав хлопцем я, бачив потік і Дністер-річку, і слухав співи солов'я"*.

Від кількох читачів надійшли копії публікацій в інших газетах, які їх зацікавили і схвилювали. Член УНСоюзу **Микола Касіян** з Пенсильванії переслав копію статті „Сокіл, що злітав над хмарами" про видатного спортовця Івана Володимира Кобзяра, вміщеної в газеті „За вільну Україну". Микола Касіян грав у 1948-49 роках разом з І. Кобзярем в команді „Україна" в Німеччині на „Олімпіяді переміщених осіб", де команда здобула золоті медалі.

Євген Стахів з Нью-Джерзі надіслав копію своєї статті „Еволюція засад ОУН і УПА", вміщеної в газеті „Поступ" (Львів). Від **Ольги Чепарської** зі штату Нью-Йорк надійшов перегляд історії перших поштових марок України, вміщений у вересневому виданні „Scott Stamp Monthly". Добірку витинок з української преси надіслав **Роман Іваницький** з Флєриди. Професор Кентського університету **д-р М. Калінський** переслав статтю мистецтвознавця Михайла Дегтярьова „Геноцид архітектури", опублікованої в тижневику „Політика і культура". Автор статті на прикладі Монумента Незалежности осуджує розгул еклектизму в історичному центрі Києва, внаслідок якого Майдан Незалежности спотворений новобудовами і дістав назву „галявини казок". **Тамара Орловська** з Масачусетсу надіслала витинок зі „Свободи" попередніх років видання зі своїм дописом „Зима у Бостоні", присвяченим творчій спадщині Едварда Козака.

Роман Рудницький з Огайо надіслав копію запрошення на відкриття пам'ятної таблиці у селі Лука на Самбірщині в честь Мілени та Антона Рудницьких, яке відбулося 6 жовтня. **Ростислава Стеців** з Рочестеру, Н. Й., надіслала журнал подорожей „Going Places", який видає „AAA". У ньому вміщено нарис про Аляску, який супровожує світлина з підписом „Новоархангельський російський танцювальний ансамбль з Сітки є головною привабою туристів", а на танцюристах – український одяг. Це ще один приклад того, як українську культуру подають під назвою „російської".

Зі спортового товариства „Тризуб" президент **Євген Луців** надіслав повідомлення про фолкльорний концерт сестер Оросів, який відбудеться на оселі „Тризуб" 28 грудня. Місця можна замовити телефонами: (215) 441-4257 або 362-5331.

Мирослав Лабунька уточнює, що пам'ятник Степанові Бандері, світлину з якого „Свобода" подала в ч. 44, встановлено біля Аграрного університету в Дублянах – місцевості поблизу Львова.

Галина Бондаренко з Філядельфії вдруге намагається розшукати в США слід Нестора Нестеренка, який у 1912 році з Київщини виїхав до США на заробітки і, доробившись маєтку, у 1920 році поїхав в Україну за родиною. Сам він, дружина і два сини стали в СССР жертвами репресій, уцілів тільки наймолодший син, який шукає сліду батька в Америці. Адреса Галини Бондаренко: 6054 Lawndale Ave., Philadelphia PA 19111.

Д-р Лариса Онишкевич з Нью-Йорку пише: „Дуже дякую за цікаві репортажі-коментарі Ростислава Хомяка. З приємністю читаю".

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Нові члени УНСоюзу

Надія і Петро Ґлух, вписали свою донечку Мелані Ґлух до 277-го Відділу Українського Народного Союзу в Гартфорді, Кон.

Олександер Ковінько, син Володимира і Христини-Лідії Ковінько, новий член 59 Відділу Українського Народного Сою зу. Записали свого внука дід Тарас і бабця Марія Сливінські. Тарас Сливінський, колишній довголітній секретар 59-го Відділу УНС у Коннектикат.

СОЮЗІВКА • SOYUZIVKA

Ukrainian National Association Estate

Foordmore Road, Kerhonkson, New York 12446
Tel.: (845) 626-5641 • Fax: (845) 626-4638
www.soyuzivka.com • e-mail: sqss@aol.com

Святкуйте з нами на СОЮЗІВЦІ

РІЗДВО ХРИСТОВЕ

Від 6-го до 7-го січня 2003 р.

Традиційна Свята Вечеря о год. 6-ій веч.
Просимо зробити замовлення.
Оплата за вечерю:
- 27.50 дол. від особи
- 13.75 дол. від дітей до 12 року

Діти до 4 років безплатно

СВЯТА ВЕЧЕРЯ З НІЧЛІГОМ

Звичайні кімнати	$ 130 від особи,	$ 190	за дві особи
Люксусові кімнати	$ 140 від особи,	$ 200	за дві особи

Харчування для дітей від 13 – 17 років $ 40 за дитину
Харчування для дітей від 5 – 12 років $ 20 за дитину
Харчування для дітей до 4 років – безплатно.

Ціна за нічліг включає традиційну вечерю;
у вівторок – сніданок і обід (стейк або салмон), податки і чайові .
Прибувайте скоріше або залишайтеся довше!

Додаткові ночі – нічліг і сніданок, податки і чайові включено.
Звичайні кімнати 70 дол.
Люксусові кімнати 80 дол.
за дві особи на одну ніч.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ, ІНК.

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, INC.

ЧИ ВАШІ ПЕНСІЙНІ ОЩАДНОСТІ ВТРАТИЛИ НА ВАРТОСТІ У НАСЛІДОК НЕСТІЙКОГО ФІНАНСОВОГО РИНКУ?

ЧИ ВИ ВТРАТИЛИ ОХОТУ ЧЕКАТИ НА КРАЩИЙ АКЦІЙНИЙ РИНОК?

НЕ ЗВОЛІКАЙТЕ, ЗБЕРЕЖІТЬ ВАШІ ОЩАДНОСТІ В УНСОЮЗІ!

УНСОЮЗ ПРОПОНУЄ: ТРАДИЦІЙНУ IRA, ROTH IRA, ІНШІ ПЕНСІЙНІ ГРАМОТИ

6% **У ПЕРШОМУ РОЦІ***

ЗА ІНФОРМАЦІЯМИ ЗВЕРТАЙТЕСЯ НА ЧИСЛО

1-800-253-9862

E-mail: Sales@unamember.com

АБО ДО ВАШИХ СЕКРЕТАРІВ

УНСоюз гарантує 4% річно на п'ятирічних пенсійних грамотах.
*** Відсотки можуть змінитися після першого року.**

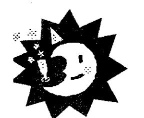
СОЮЗІВКА • SOYUZIVKA

Ukrainian National Association Estate

Foordmore Road, Kerhonkson, New York 12446
Tel.: (845) 626-5641 • Fax: (845) 626-4638
www.soyuzivka.com • e-mail: sqss@aol.com

НОВИЙ РІК НА СОЮЗІВЦІ!

Вівторок 31 грудня 2002 р.

Вечір перед Новим Роком.
Коктейль 6 – 7:30 веч. у вітальні головного будинку.

Вечеря і забава у Веселці о год. 7:30 веч.
До вибору Prime Rib Au Jus або Broiled Filet of Salmon.

Свій вибір зголосити при замовленні кімнати.
Шампанське подаємо цілу ніч
платна бара після коктейлю.

Забава при звуках оркестри „ТЕМПО"

Вечеря 75 дол. від особи, замовлена і заплачена заздалегідь.
Діти віком від 5 до 13 років – 37.50 дол. від дитини.
Діти до 4 років – безплатно.
Нічліг включає традиційну вечерю о год. 6-ій веч.
забаву„ бранч", податок і чайові.

Звичайні кімнати 280 дол. / Люксусові кімнати 300 дол. за дві особи
Звичайні кімнати 225 дол. / Люксусові кімнати 245 дол. за одну особу.

Харчування для дітей 5 – 13 років 47.50 за дитину

Для тих, що приїжджають скоріше??

Звичайні кімнати 80 дол. / Люксусові кімнати 90 дол. за дві особи на одну ніч.Нічліг і сніданок, податки і чайові включено.

ДОРОГІ ЗЕМЛЯКИ! ХОЧЕТЕ МАТИ СПОКІЙНУ ТА ЗАБЕЗПЕЧЕНУ СТАРІСТЬ — ВСТУПІТЬ В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ!

50-ліття Союзівки – радісне свято нашої громади

На святкуванні 50-ліття Союзівки були присутні четверо людей, котрі брали участь у відкритті оселі в 1952 році. Зліва: довголітні працівники адміністрації УНСоюзу Неоніля Сохан і Люба Лапичак-Лесько, колишній управитель Союзівки (в 50-60-их роках) Данило Слободян, колишній предсідник УНСоюзу Уляна Дячук.

У справі відновлення Союзівки УНСоюз від кола експертів отримав корисні поради. Комітет дорадників у справі Союзівки, (зліва): архітектор Петро Дармограй, будівельник Мирон Кукурудза, касир УНСоюзу Рома Лісович і генеральний директор готелю „Ramada" в Іст Гановері, Н. Дж., і член дорадчої ради в США „Ramada International" Орест Федаш.

Предсідник УНСоюзу Стефан Качарай з дружиною Святославою. Саме пані Святослава почала офіційну частину святкувань, душевно увівши всіх гостей у відспівання американського і українського гимнів.

По цілій Союзівці – у „Веселці", в головному будинку і в кімнатах для гостей присутніх вітали повітряні бальони з написом „Союзівка чекає на Вас!".

На святкуванні була присутня Ганя Слободян, дружина колишнього управителя Союзівки Данила Слободяна (подружжя самовіддано працювало для добра Союзівки і її гостей багато років), і колишній Головний секретар, а тепер перший заступник предсідника Марта Лиско (справа).

Біля 300 гостей зібралося у „Веселці" на святкування.

При вході до „Веселки" гостей вітали (зліва): Меланія Рудь, Кіра Миськів, Адріяна Бродин.

50-ліття Союзівки...

(Закінчення зі стор. 1)

музеїв, шкіл, молодечих організацій. Ми щиро вдячні за цю пожертву, яка сприятиме збереженню нашої української спадщини для наступних поколінь".

Як підкреслила Рома Лісович, касир УНСоюзу, „в січні 2003 р. УНСоюз представить повний плян дальшого розвитку Союзівки. Як позаприбуткова установа, УНСоюз є вдячний за всі жертви, котрі будуть спрямовані для розвитку Союзівки – осередку нашої громадської спадщини в Америці". Від наших фінансистів також присутніми були один з директорів „Самопомочі" в Нью-Йорку Орест Ґлют і керівник відділу в Кергонксоні Микола Опришко.

Всі учасники святкування зауважили, як гарно виглядає Союзівка. Передусім вона була дуже вдало прикрашена з нагоди ювілею (місцевий дизайнер Барбара Вудров доклала до цього багато творчих зусиль). А по друге і, може, навіть головне, від початку літа десятки людей працювали на оселі, відновляючи її.

Сила нашої громади випливає з наших громадських взаємин, і як зазначив головний доповідач вечора Роман Кизик, президент фірми „Executives Partners", через УНСоюз – і особливо завдячуючи Союзівці – ті взаємини розвивалися і зміцнювалися.

Дуже піднесеним тоном, на одному подихові промовець перечислив імена людей, які визначальним чином вплинули на формування його національної свідомости, і коли він скінчив це перечислення, заля вибухнула оплесками.

Мистецьку частину ювілейного вечора складали виступи співачки Маріянни Винницької і дует (фортепіяно і спів) батька і доньки, Олеся і Адріяни Кузишиних.

Хоч святкування тривало до пізньої ночі, це не тільки не втомило нікого з присутніх, але навпаки – сповнило новою енергією і вірою у життєздатність і добре майбутнє наших установ і організацій, зокрема – УНСоюзу і всіми улюбленої Союзівки.

Ірена Яросевич

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

„За честь, за славу, за народ..."

ПАРМА, Огайо. – 2 листопада в Астродомі св. Йосафата відбулося відзначення п'ятидесятиліття 33 Відділу СУА ім. Лесі Українки.

На світі існує багато організацій етнічних меншин, без яких важко уявити духовну сутність народів. Так само й для нас, українців, Союз Українок Америки – не лише факт духовного прозріння однієї людини, а виразник духу цілого народу, який від Київської Русі, славетних запорожців, народних месників-коліїв боровся за те, щоб врешті-решт розкріпачити душі мільйонів. 33-ій відділ СУА став часткою особистої долі, розрадником і порадником у житті. Кожна членкиня може сказати:

Ми не лукавили з тобою,
Ми просто йшли;
У нас нема
Зерна неправди за собою.

І недарма 33-ій відділ СУА носить ім'я Лесі Українки. Безсмертна іскра Прометея запала глибоко в її серце і загорілася яскравим вогнем.

В промінні цього вогню світ пізнав її творіння, пройняті філософськими роздумами про людину очікуваного майбуття, сповнені незборимої сили заперечення зла і ствердження добра. Саме таку іскру носять п'ятдесят дві членкині 33 відділу, головою якого є Ольга Дем'янчук.

Особисто від себе, від о. Северина Ковалишина і донечки Матейки вітаємо вас, україночки, з ювілеєм! Бажаємо здоров'я, наснаги для творчости і нової праці на славу Бога і України!

Галина Ковалишин,
членкиня 33 відділу СУА

Важлива розмова в українському суспільстві

ОТАВА. – В приміщенні українського посольства, відбулася розмова про Міжнародний конкурс з української мови ім. Петра Яцика.

Посол України в Канаді д-р Юрій Щербак розповів представникам української громади про те, як св. п. Петро Яцик заініціював цей важливий патріотичний почин і представив виконавчого директора Ліґи українських меценатів, співголову координаційної ради конкурсу Михайла Слабошпицького, який поділився враженнями про успіх перших двох Міжнародних конкурсів з української мови.

Третій мовний турнір невдовзі урочисто розпочнеться у селі Колодяжне на Волині – на батьківщині Лесі Українки. Понад 200 громадських організацій та окремих осіб з Канади, США та Австралії зложили свої кошти для учасників конкурсу. Всього в Україні під час мовного турніру іменними грошовими нагородами і спеціяльними дипломами було відзначено понад 1,500 школярів і студентів та їхніх учителів.

Думками про конкурс поділилися також голова фонду „Діти Чорнобиля" д-р Юлія Войчишин і голова Товариства приятелів України (відділ Оттава) Оксана П'ясецька. На зустрічі в посольстві були присутні донька Петра Яцика, президент Освітньої фундації Петра Яцика – Надя Яцик і виконавчий директор фундації Тарас Карпюк.

Н. Н.

Відзначення 25-річчя УНІС

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 10 листопада, у приміщенні спортового комплексу „Тризубівка" в Горшамі, Пенсильванія, філядельфійський відділ Українського Конґресового Комітету Америки влаштував зустріч філядельфійської громади з нагоди 25-річчя Української Національної Інформаційної Служби (УНІС), з метою придбання фондів для праці згаданої служби у Вашінґтоні.

УНІС була створена в 1967 році, для впливу українців Америки на різні корисні для України рішення американського Конґресу, як також інших аґенцій.

Зустріч відкрив голова Філядельфійського відділу УККА мґр. Ігор Кушнір і після короткого слова передав дальше ведення президентові УККА Михайлові Савкову, який поінформував присутніх про діяльність УНІС за останніх 25 років у Вашінґтоні і про фінансові потреби для продовження праці.

У розваговій частині програми виступало тріо „Голубка", яке своїми гарними голосами розважало присутніх.

Після розвагової частини програми господарі вгощали присутні.

Методій Борецький

В пам'ять Листопадового чину

ҐЛЕН СПЕЙ, Н. Й. – Українська громада відзначила „Листопад", як і попередньо вшановувала нашого українського героя полковника Євгена Коновальця. Цього року 2 листопада громадський комітет вирішив відзначити „Листопадовий чин" без промов. Відзначення розпочато молитвою-піснею „Вислухай, Боже могучий" (слова і музика Недільського), яку виконав жіночий квартет. Відтак був монтаж „Слідами стрілецької слави" укладу Софійки Мартинець. Вірші О. Рудакевич, П. Карманського, С. Черкасенка, О. Бабія перепліталися з піснями „Гей на дубах золотіє листя", „Зірвалася хуртовина", „Ой, видно село", „Гей, ви стрільці січовії", „Ой, у лузі червона калина", „Там на горі, на Маківці", „Виє буря, дрижить земля". На закінчення був вірш Романа Купчинського „Пожовкле листя", Український національний гимн. Поміж піснями й віршами були короткі мовні ілюстрації подій, пов'язаних з „Листопадом". Володимир Мазяр на бандурі дав настроєвий супровід до пісень і прикрасив сцену. Виконавцями були Ганна Босак, Богдан Бродин, Марія Гуґель, Розалія Ґавур, Ярослав Ґавур, Богдан Кандюк, Іван Капчак, Тамара Лихолай, Софія Мартинець, Степан Палилик, Анна Пищимуха, Анна Плескун. Програму підготовили Тамара Лихолай і Евфрозина Мартинець.

Е. Мартинець

Візита Єпископа УПЦ Південної Америки Єремія

ПАРМА, Огайо. – Від 17 до 22 жовтня Владика Єремія, Єпископ Української Православної Церкви на Південну Америку, відвідав українську православну катедру св. Володимира в Пармі, Огайо. Під час шестиденних відвідин Владика Єремія мав нагоду зустрітися з учнями і учителями православної щоденної школи „Христос – Учитель", української католицької школи св. Йосафата і школи українознавства ім. Тараса Шевченка при катедрі св. Володимира. Учні з великим зацікавленням вислухали від Владики короткі звідомлення про наші церкви і поселення українців в Бразилії, які існують вже понад 100 років. В неділю, 20 жовтня, Владика відправив Архиєрейську св. Літургію в катедрі св. Володимира. Перед від'їздом Владика Єремія мав гостинну зустріч з Владикою Робертом Москалем, Єпископом Пармської епархії Української Католицької Церкви. На форо: зустріч Єпископа Єремії з дітьми і учителями школи українознавства ім. Тараса Шевченка при катедрі св. Володимира в Пармі, Огайо.

Іван Норка

Школа Українознавства в Йонкерсі відзначила 50-ліття

Засновники школи Ярослава Кіналь і Святослав Коцибала отримують грамоти.

У президії (зліва): директор Оксана Кулинич, о. Володимир Куцай, Ольга Кекіш, о. декан Пилип Виняр, д-р Євген Федоренко, о. мітрат Іван Терлецький

ЙОНКЕРС, Н.Й. – Яскраве освітлення, радісні бадьорі голоси, прикрашена сцена, святково накриті столи у залі Народного Дому СУМА – таким був початок свята 19 жовтня, коли Школа Українознавства при парафії св. Михаїла відзначала свою п'ятдесяту осінь.

Більше ніж півстоліття тому наші батьки і діти, гнані наступом большевицької навали, покидали рідні домівки, шукаючи притулку в далеких країнах. Та серцем вони були вдома, з рідною Україною. Тому для цих емігрантів завжди важливим було збереження духовних та національних скарбів, особливо у душах своїх нащадків, далеко за межами Батьківщини. Вони активно бралися за розбудову церков, творили громадські організації, створювали рідні школи на теренах діяспори.

Громада новоприбулих українців в Йонкерсі на сходинах 27 жовтня 1952 року постановила розпочати навчання української мови та українознавчих предметів. Організаторами цієї великої справи були: о. Василь Клос, Василь Мудрий, Ярослава Кіналь, Святослава Коцибала, Іван Пециляк та Надія Кудрик. Йшли роки, навчання продовжувалося, і на сьогодні школа має професійних організаторів-директорів, вчительський колектив, активний батьківський комітет та щирий патронат отців церкви, що допомагає близько 130 учням школи успішно навчатися та здавати матуру.

Святковий день розпочався спільним Молебнем в церкві св. Михаїла. Відзначення продовжилось увечорі. Давні друзі, колишні вчителі та учні, колеги, просто старі знайомі могли поспілкуватися та поділитися новинами, які сталися у їхньому житті. Головну програму відкрив голова ювілейного комітету, колишній учень Ярослав Кіцюк. Він подякував і привітав організаторів, жертводавців, представників різних організацій, директорів інших українських шкіл, які прибули на вечір, відзначив Кредитову кооперативу СУМ, яка покрила витрати на ювілейну книжку, представив господаря вечора – Адріану Рудик, також випускницю школи. Адріана запросила всіх до відспівання національних гимнів США і України. Хвилиною мовчання гості вшанували пам'ять всіх добродійників, парохів, вчителів, учнів школи, які відійшли у вічність.

На адресу школи надійшло безліч привітань, які зачитувала директор молодших класів, також випускниця школи Оксана Кулинич. В свою чергу, зі словами поздоровлень виступили присутні – голова Шкільної Ради при УККА д-р Євген Федоренко, педагогічний дорадник та директор Школи „Самопомочі" в Нью-Йорку Ольга Кекіш, голова Кредитової кооперативи СУМ Лев Футала.

Директор старших кляс д-р Марія Кіцюк підсумувала досягнення школи, зазначила, що з допомогою Рідної Школи ми пам'ятаємо минуле і будуємо майбутнє. Двом представникам з числа засновників школи Ярославі Кіналь і Святославі Коцибалі вручили грамоти Марія Кіцюк та Оксана Кулинич.

Прикрасою вечора був виступ старшоклясників та їхніх матерів. У залі ніхто не залишився байдужим, коли звучали вірші „Я не бачив України", „Хоч ти живеш далеко на чужині", „Ми молоді, і світ такий прекрасний"; мелодії знайомих пісень – „Світить місяць", „Києве мій", „Україно". Монтаж наче об'єднав в собі різні періоди, які Україна пережила за останні 50 років. А розпочалась концертна програма віршем, який з нагоди 50-ліття школи написала вчителька Ірина Райко, а її доня Аня, учениця 11-ої кляси, продеклямувала його. Далі у виконанні ансамблю „Водограй", прозвучали дві пісні Володимира Івасюка; з бандурами виступив дует Бояна та Руслана Макаренків.

Запам'яталось символічне передання духовно-національних скарбів від покоління до покоління, коли на сцену вийшли Богдан Вітюк – представник першого покоління, який передав хрест і кобзар Оксані Кулинич, що представляла друге покоління учнів, а вона в свою чергу передала ці дари на збереження представникам третього покоління – учням 8-ої кляси Мар'яні Кошик та Григорію Марецькому. Завершив концерт виступ матерів, які під керуванням Дарки Горбачевської заспівали три пісні, до них приєдналися учні і разом з цілою залею заспівали „Многая літа" рідній українській школі. Молитвою-піснею до Пресвятої Богородиці, яку провадив отець-митрат Іван Терлецький, завершилось святкування. Та вечір тривав ще довго, заповнений радісними голосами, приємними спогадами, озвучений знайомими мелодіями українських пісень.

Наталія Яновська,
вчителька української мови

Кінофільми О. Довженка – в Брукліні

Музична академія в Брукліні, Н. Й., 5-19 грудня проводить кіноперегляди „Українська мрія: Олександер Довженко" та „Моє ім'я: Андрій Тарковський". За програмою першого з них в кінотеатрі „BAM Rose Cinemas" (30 Lafayette Ave., Brooklyn) будуть показані фільми Олександра Довженка „Земля", „Арсенал", „Іван", „Битва за Радянську Україну", „Звенигора". За довідками та у справі квитків можна телефонувати: (718) 636-4123, дод. 6, або скористатися електронною поштою: lganet@bam.org

Лорен Ґанет,
розпорядник кіноперегляду

ПОДЯКА

Школа Українознавства при парафії св. Михаїла в Йонкерсі щиро дякує всім, що склали пожертви на потреби школи з нагоди 50-літнього Ювілею.

	2,500 дол.	Кредитова Кооператива СУМ;
	500	д-р Ярослав Моцюк;
	250	Володимир і Емілія Щур;
	200	Організація Оборони Лемківщини;
по	100	Ярослав і Марія Кіцюк, Ярослава Кіналь, д-р Василь і Анна Коцур, Михайло і Женя Коцур, Володимир і Віра Миськів, Школа Самопоміч Н.Й., Школа СУМ Н.Й., Роман і Іванна Свинтух, Богдан і Віра Тодорів;
	96	Світлана Терських;
по	50	Іван і Світлана Біланич, Володимир і Анна Федак, Роман і Марія Глушко, Петро і Галя Глушко, Марко Гованський, Стефан і Надя Гованські, Ірена Ковальчик Григорович, д-р Надя Кмета, Едвард і Ким Коцур, Любомир і Оксана Кулинич, Люба Лозинська, Ліда Кащак Масна, Карло і Франка, Мельничук, Наталя Невмержицька, д-р Юрій і Оля Руденські, д-р Олег і Люба Сохан, Союз Українок Америки – відділ 119, о. Іван Терлецький, Орест і Доротея Тороус, Андрій і Марта Шевчик, Стефан і Марія Шульган, Наталя Яновська;
	40	Борис і Ірка Крамарчук;
	30	Василь і Ярослава Млинарик;
по	25	Андрій Бурчак, Петро і Евгенія Бибель, Ярослав і Люся Гац, Теодор і Анна Корінь, Теодозія і Андрій Коверко, Микола Скірка, Дарія Стахів Вітюк;
по	20	Дарія Щур мекДаноф, Василь і Тереса Мул;
	15	Марія Ференс;
по	10	Варвара Кано, Станіслав і Оля Мельничук, Сергій і Ірина Райко, Марія Шмагай.

Визнання працівникам бібліотеки

ПАРМА, Огайо. – 24 жовтня духовенство парафії Українського православного собору св. Володимира, як вияв вдячности, гостили в місцевому ресторані працівників Свято-Володимирської бібліотеки, що була заснована в 1985 році на відзначення Тисячоліття Хрещення України і має відданих, доброї волі робітників на послузі всієї громади Клівленду і околиць.

На сьогодні бібліотека нараховує понад 4,000 книжок, відео-касеток, українських газет і журналів з України, Америки і Канади. В 1993 році, на відзначення 60-ої річниці Голодомору в Україні, при бібліотеці відкрили окрему кімнату, яка містить фотографічні документи людської трагедії в Україні, наслідком якої стали жертвами мільйони українців. У співпраці з фундацією „Сейбер" бібліотека зібрала і переслала понад 2000 книжок до центральних бібліотек в Полтаві, Харкові, Львові, Донецьку, Симферополі в Криму, Сумах, Луганську, селі Шевченкове.

Бібліотека відкрита кожної середи від 6:30 до 8:30 вечора і від 9:00 до 1:00 по полудні в суботу. Години бібліотеки пристосовані для вигідної обслуги, бо в цих годинах в церковній залі і шкільному будинку відбуваються заняття школи українських народних танців, школи бандури, школи українознавства і лекції англійської мови для новоприбулих з України.

І. Н.

Духовенство і працівники бібліотеки при Українському православному соборі св. Володимира в Пармі, Огайо.

„Від наймолодших літ сварився за руські справи"

Львівське книжкове видавництво „Каменяр" видало в серії „Українські роди" цінну 210-сторінкову, ілюстровану документальними фотографіями книжку „Твори" зі спадщини Олекси Бобикевича, поета, публіциста і громадського діяча, одного з духовних спадкоємців шашкевичівської доби. Джерельні коментарі – Марії Ващишин, передмова – лавреата Міжнародної нагороди ім. Богдана Лепкого Любомира Сеника.

Олекса Бобикевич народився 20 лютого 1865 року в Дідушицях Малих Стрийського повіту, в родині священика о. Христофора. Після закінчення Академічної гімназії і богослов'я у Львові 1888 року одружився з Осипою Нижанківською, донькою пароха в Дідушицях Великих. Братом Осипи був славний композитор о. Остап Нижанківський, розстріляний поляками в 1919 році. Після висвячення о. Олекса співслужив з бездітним парохом Слободи Болехівської, о. Кизимою, якого переконав, записати своє майно – 2000 золотих ринських – на будинок „Просвіти" у Львові, а згодом став співслужити у Стрию, де був також гімназійним вчителем української й німецької мови.

У Стрию Олекса Бобикевич розвинув активну громадську діяльність. Його сучасник, гімназійний вчитель Іван Вахнянин згадував: „Отець Бобикевич був взірцевим священиком, патріотичними проповідями з'єднав собі серця міщан. На передмістю Лани побудував просторий дім для крамниці „Просвіти". В часі, коли поляки повторювали, що „нєма Русі, єст тилько хлоп і поп", Олекса Бобикевич належав до пробоєвиків національного освідомлення на запущеній галицькій ниві. Він пише у своїй біографії: „Я одинак був у батька. Мій отець – це моя гордість, моя слава! Се активний діяч 48-го року, один з перших піонерів руськости в добі відродження. Від 48-го року він не відозвався ні словом по-польськи. До гімназії ходив я у Львові і вже від наймолодших літ сварився за руські справи. Під впливом творів українських письменників я став загорілим народовцем".

У 1894 році О. Бобикевич заснував з д-ром Озаркевичем у Стрию „Міщанську касу", в якій був довголітнім головою. Із своїм шваґром, Остапом Нижанківським, редаґував і видавав „Бібліотеку музикальну" журнал, в якому друкував твори М. Лисенка і молодих галицьких композиторів. Як довголітній секретар „Просвіти", а згодом її голова, об'їздив з доповідями всі сільські читальні.

В автобіографії Бобикевич розповідає про свої політичні переконання й громадську діяльність, але про літературну діяльність згадує дуже мало і нерадо, хоч у „Ділі", „Зорі" та „Зеркалі" в роках 1885–87 друкувались його гуморески та ліричні поезії. До двох його віршів – „В гаю зеленім" та „Верніться, сни мої прекрасні" написав музику о. Нижанківський. Згодом він поезію закинув, про що пише у „Пролозі й епілозі до моїх недрукованих поезій", поміщеному в „Зорі" 1886 року. Найбільшу популярність принесла авторові комедія „Настоящі", (1893 рік). У записках НТШ (за 1904 рік) мовиться: „Олекса Бобикевич звісний в останніх часах своїм драматичним твором „Настоящі", в якому висміюються заходи москвофілів увести в Галичині російську мову".

Дім Бобикевичів був осередком освітнього і культурного життя повіту. Поріг цього дому переступали Митрополит Андрей Шептицький, Соломія Крушельницька, Ольга Дучимінська, Йосип Стадник, Іван Тобілевич й інші відомі люди того часу. Майже два тижні проживав в ньому хворий І. Франко. Олекса Бобикевич помер 1902 року на 37 році життя внаслідок мозкової пухлини.

Дружина покійного, Осипа, давала лекції гри на фортепіяні й була акомпаніяторкою в „Бояні". У 1892 році була співзасновницею „Товариства руських женщин" в Стрию і його першою головою. Вона залишила незвичайно цікаві й цінні „Спомини з моїх років", поміщені у цій же книзі.

Упорядник книги Марія Ващишин багато уваги приділяє долі нащадків Олекси Бобикевича. Син о. Олекси, Остап, закінчив у Відні Лісову академію і працював згодом в Польщі як інженер-лісник. Обдарований музикально, був він теж акомпаніятором на концертах і як композитор залишив 120 творів, які чекають на видання. Донька о. Олекси, Неоніля, закінчила в Перемишлі вчительську семінарію, працювала на Стрийщині як організаторка дитячих садків. Вийшла замуж за колишнього міністра в уряді ЗУНР старшину УГА, адвоката д-ра Ярослава Селезінку. У 1939 році його арештували большевики і розстріляли з групою в'язнів в Архангельську в липні 1941 року. Неоніля працювала в Радехові в „Союзі Українок", в „Рідній Школі" і Пласті. Під тягарем переживань захворіла на серце і померла в травні 1941 року. Похоронена в Бродах, де проживала її старша донька Ірина,була заміжна за юристом Володимиром Чумою. Про родину Селезінків написав докладно у збірнику „Надбужанська земля" Василь Оренчук.

Старша онучка Олекси Бобикевича, Ірина Чума, була викладачем музики і диригентом жіночих хорів у Філядельфії (США), молодша, Ольга Гаєцька, була заміжня за д-ром Романом Гаєцьким, колишнім старшиною Української Дивізії, сином адвоката зі Судової Вишні, дописує довгими довгими роками до часопису „Свобода" та журналу „Наше життя".

8 грудня 1998 року відкрито в Стрию, на фасаді краєзнавчого музею „Верховина", барельєфну таблицю з плоскорізьбами облич і написом: „Встановлено з нагоди 130-річчя утворення Товариства „Просвіта" в пам'ять її організаторам, визначним діячам національно-культурного руху на Стрийщині – Євгену Олесницькому, Остапу Нижанківському, Олексі Бобикевичу". Перед школою у Малих Дідушицях здвигнено ще у 1992 році пам'ятник Олексі Бобикевичу, скульптор – М. Посікора.

Богдан Шарко

УКРАЇНА І СВІТ

„EMAU" заслужила нагороду

Роман Дашавець з хворим львівським хлопчиком – жертвою трагедії на летовищі у Скнилові

КИЇВ. – 7 листопада, в Національному палаці „Україна", відбулася урочиста церемонія вручення ордена „За розбудову України" ім. Михайла Грушевського великій групі відомих державних діячів, військовослужбовців, керівників найкращих підприємств, представників науки і культури, які вдостоєні цієї нагороди за активне сприяння розвиткові країни як економічно і політично стабільної европейської держави.

Серед нагороджених – колишній голова Бостонського відділу Спілки Української Молоді Америки Роман Дашавець, який є засновником і виконавчим директором Медичної комісії СУМА, знаної як „EMAU" – „Невідкладна медична допомога для України" („Emergency Medical Aid for Ukraine"). Кандидатуру Р. Дашавця на високу нагороду висунула Генеральна дирекція IX Міжнародного академічного визначення популярности та якости „Золота Фортуна", у складі журі якої – президенти Національних Академій наук з 23 країн Европи та Азії, а в її Науково-експертній раді – керівники міністерств з багатьох держав.

Серед володарів найвищих нагород „Золотої Фортуни" – Папа Іван Павло II, президент НАН України Борис Патон, всесвітньовідомі українські хірурги Микола Амосов і Олександер Шалімов, оперний співак Пласідо Домінго та інші видатні особистості.

„EMAU" була заснована в 1991 році – як допомогова організація з незалежними спонзорськими фондами і незалежними медичними проєктами. Головним завданням є створення медичних центрів високої якости в Україні, щоб подавати надійну і постійну допомогу хворим, а також застосуванням американських діягностичних і лікувальних приладів, технологій і методик лікування піднести загальний рівень медицини в Україні. З цією метою „EMAU" заснувала кооперативні взаємини з чотирма найбільшими лікарнями в Україні і розпочала здійснювати 11 проєктів, які тривають вже дванадцятий рік. „EMAU" знаходить американських спеціялістів і техніків, котрі їдуть в Україну і там вчать медичний персонал на базі американських приладів. Дотепер з рамени „EMAU" в Україні вже побувало понад 80 американських спеціялістів і вислано в Україну понад 600 тон найсучаснішого медичного приладдя.

Р. М.

Американські науковці закликають повернути фрески

Про події, пов'язані з вивезенням мистецьких фресок Бруна Шульца з Дрогобича до музею Яд Вашем в Ізраїлі, ми писали. Цією справою зацікавилися й відомі особистості культурно-мистецького та наукового світу. Нижче друкуємо уривки з листа 25 американських науковців до „Ньюйоркського книжкового огляду" („New York Review of Books" стосовно цієї справи.

Недавне вилучення фресків мистця Бруна Шульца з Дрогобича (Україна) до музею голокосту Яд Вашем занепокоює низкою питань. В основному дискусія щодо цієї справи зосереджувалася на ідентичності Б. Шульца - (єврейська вона чи польська), міжнародному законі та музейних правилах. Як науковці історії, мистецтва і літератури Центральної Европи, ми хочемо висловити ще й іншу стурбованість. ...

Експропріяція мистецтва Б. Шульца є подвійним ударом для місцевої єврейської громади, котра залишилась в Дрогобичі, де бачила і пережила впродовж минулих 60 років руйнацію не тільки своєї громади, але й її матеріяльних надбань. Ми закликаємо Яд Вашем повернути ці фрески до їхнього приміщення в Дрогобичі. Крім того, ми пропонуємо багатшим мистецьким і філантропічним інституціям виявити свою справжню ролю – плекати пошану мистецької спадщини, котрої, на їхню думку, так бракує в Центральній Европі. Ми пропонуємо, щоб Яд Вашем, долучився до інших установ і підтримав заходи створення музею Бруна Шульца в Дрогобичі, музею, котрий плекав би багату культурну спадщину, що надихала творчість Б. Шульца в місті, що його він так любив.

Джон Конелі (Колорадський університет у Болдері), **Ніколяс Савіцкі** (Пенсильванський університет),**Марк Бейкер** (Гарвардський університет) **Норман Наймарк** (Стемфордський університет) та 20 інших.

Через кілька років Прикарпаття стане невпізнанним

У США гостював голова Івано-Франківської обласної державної адміністрації Михайло Вишиванюк. Івано-Франківська область займає площу 13.9 тис. кв. км, має майже півторамільйонне населення, яке проживає у 39 містах та селищах, 765 селах. Інтерв'ю у Михайла Вишиванюка узяв Анатолій Гороховський у Чикаго.

– Ви не вперше відвідуєте Америку?

– Вперше я приїздив до Америки в 1991 році. Нас, вісім працівників сільського господарства, послали вивчати американський досвід сільськогосподарського виробництва в умовах ринкової економіки. Вдруге я відвідав США у 1992 році, у складі урядової делегації, яку очолював перший Президент України Леонід Кравчук. Втретє приїздив на навчання, слухав лекції у Кентакському університеті. Тепер я приїхав на запрошення Американсько-Українського клюбу. В Чикаго, як і в багатьох інших містах країни, мешкає чимало вихідців з України, деякі з яких стали заможними людьми і мають бажання вкласти свої гроші у вигідні для них підприємства. Я розповів їм, що ми маємо дуже вигідні інвестиційні проєкти, які гарантуються урядом. Коли ці підприємці вкладають гроші в місцеві банки, то вони отримують не більше 2-3 відсотків. У нас можна отримати значно більше. Це в першу чергу стосується розвитку туризму, а друга прибуткова галузь – створення нової інфраструктури в агропромисловому комплексі. Найближчим часом у Прикарпаття прибуде перша група підприємців, яка на місці ознайомиться з умовами вкладання своїх грошей в нашу економіку. Я також чекаю повернення з Америки молодих українців, які приїхали, щоб заробити копійку.

Мине 4-5 років – і наш реґіон ніхто не впізнає. Ми інтенсивно ведемо реконструкцію области, перевагу надаємо створенню туристичної інфраструктури, відновленню міст. Передбачається в найближчі чотири роки спорудити 130 кілометрів гірсько-лижних трас. Першим містом, яке ми відновили, став Галич, потім зробили реконструкцію Рогатина і Надвірної, тепер роботи ведуться в Коломиї, на черзі – Івано-Франківськ, Косово, Яремче, Калуш, Снятин, Городенка, Тлумач.

– Селяни тепер отримали землю. Як вони це сприйняли?

– Мушу визнати, що в області є понад 8 тисяч гектарів землі, яка не обробляється. Немає охочих на ній працювати. Не всі мають засоби для обробітку землі. Але люди мають можливість об'єднуватися, створювати кооперативи, зосереджувати кошти, купувати високопродуктивну техніку, виробляти конкурентноспроможну продукцію і мати повне задоволення від життя.

– Окремо просив би зупинитися на розвитку фармерських господарств в області.

– Змушений визнати, що наші перші фармери сподівалися на те, що візьмуть, скажімо, 15 чи 20 гектарів землі і відразу стануть багатими. Так буває у казці. В Америці, Франції чи у Великобританії немає жодного фармера, який розбагатів би на 8 або 10 гектарах землі. Треба мати принаймі за сотню гектарів. Людина, яка має, скажімо, вісім гектарів землі, усе життя працюватиме, щоб купити трактор.

– То скільки в області фармерів?

– Спочатку було їх понад 500, тепер менше, а в той же час площа орної землі збільшилась за рахунок того, що селяни віддають свою землю в оренду фармерам.

– Чи держава допомогає фармерам?

– Цього року держава надала фармерам пільгові кредити. Скажімо, якщо хлібороб купив трактор або сівалку, то 30 відсотків їх вартости сплачує виробникові держава. А найбільша підтримка, яку одержують фармери, полягає в тому, що держава встановила для землеробів мінімальний податок. За користування одним гектаром землі фармер платить податок, який дорівнює вартості однієї курки.

– Колись Івано-Франківщину вважали перспективним районом з видобутку нафти і ґазу. Які тепер провідні галузі промислового виробництва области?

– Сьогодні промисловість области – це нафтохемічний та нафто-газодобувний комплекси, а серед виробничих велетнів слід назвати Калуський хемічний комбінат, який виробляє за рік продукції на 250 мільйонів долярів, нафтопереґінний завод (річна продукція – три мільйони тонн переробленої нафти), Бурштинську теплову електростанцію, яка поставляє струм у Европейську енерґосистему. Незабаром стануть до ладу п'ять нових деревобробних заводів. За кордон ми експортуємо продукти хемічної та деревообробної промисловости, електроенерґію.

„Податковий інспектор повинен дивитися у вічі платникові"

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Бідою України є хронічна несплата податків. Щоб впоратися з нею, уряд затримував підприємців, які не розраховувалися з державою, спершу у конференційних залях, а подекуди і у слідчих ізоляторах, вдавався до погроз і умовлянь. Оскільки це не допомагало, вирішено узятися до перенавчання податкових інспекторів. Тепер уся податкова адміністрація зайнялася вивченням нової книжки „Культура і етика взаємин податкових інспекторів з платниками податків", яку видав російською мовою журнал „Вісник податкової служби України".

Передовсім, книжка з'ясовує, що податковий інспектор має бути „бездоганним службовцем" і відповідати посаді за 48 ознаками, серед яких готовність до „брудної (?) праці, терпеливість, впертість, вміння роз'яснювати податкову політику, не кричати на відвідувачів, не створювати черг в інспекції, думати більше про авторитет служби, ніж про матеріяльну винагороду, вивчати місцеві і релігійні традиції". Обличчя інспектора має бути задумливим, уважним і відвертим.

Якщо інспектор почувається саме таким, то може перейти до поділу доручених йому платників податків на категорії за національними, статевими і психологічними ознаками. Люди кавказького походження особливо вибухові та емоційні, тому з ними треба говорити швидко, щоб вони не встигли перебити мову інспектора, і не губити нитку розмови, бо вони здатні його заплутати.

Інспекторові слід пам'ятати, говориться у книзі, що слов'яни більшу частину свого життя перебували у лицемірному суспільстві країн соціялізму, для якого була характерна замкненість, настійна потреба захищати Вітчизну і викривлене ставлення до сексу. Під впливом держави і православної релігії у слов'ян сформувалося уявлення про необхідність жити у злиднях і зневажати духовне зростання особи. Не виключено, що інспектор матиме зустрічі з жінками, які, згідно інструкції, мають особливу логіку, що визнає три загальні закони: жінки легко ображаються, схильні до перебільшення негараздів, з кількох неприємностей вибирають найгіршу, щоб потім пережити насолоду від співчуття до самих себе. Є також молодь, яка вірить, що усе на світі продається і купується, цікавиться більше своїми розвагами, ніж сплатою податків.

При зустрічі з платником податків інспектор повинен зайняти відповідну позицію за столом, правильно вживати міміку, жестикуляцію, погляд, дихання, стиль розмови. Отож сидіти треба під кутом до відвідувача, але коли виникає суперечка, треба сісти навпроти нього, але не далі як за три метри, дивитися в очі, стежити за реаґуванням на розмову і не прогавити ту мить, коли очі співрозмовника покажуть найбільшу зацікавленість до сплати податків. Книга описує, як саме можна зображувати на обличчі здивування чи гнів. Для вияву здивування, наприклад, треба відкрити рота, вирячити очі, підняти вгору брови, насупити чоло, щоб утворилися поздовжні складки. Жестикуляція передбачає невеликі мізансцени за умови, що вони зрозумілі відвідувачеві. Дихання повинно бути синхронним з диханням відвідувача. Говорити слід коротко, упевнено, не швидко, не вживати жаргонних слів, підкреслювати мудрість податкового законодавства. Інспектор не може бути сумним, заздрісним чи обуреним, від нього повинні йти радість і веселощі. Жарти інспектора повинні заохочувати відвідувача до сплати податкового боргу.

У праці інспектора, вчить книжка, може трапитися, що відвідувач обернеться до дверей. Така поведінка підказує, що він хоче відійти. Тоді інспектор повинен швидко зацікавити платника корисною для нього пропозицією податкового кредиту чи відкладення сплати податку.

Поява нової книжки-інструкції, як очікують її автори, допоможе нарешті наповнити державний бюджет у його податковій частині. Шкода тільки, що книжка не зазначає, чи оту міміку та жестикуляцію інспектори можуть застосовувати також до численних українських олігархів, на податки яких марно чекає держава? А може то олігархи у такий спосіб виявили свою так зневагу до інспекторів?

Л. Х.

Мова має силу повернутися

Під опікою Української Світової Спілки Професійних Учителів (УССПУ) постала нова організація української молоді – Гуртки Плекання Української Мови (ГПУМ). Вона мала вже два свої з'їзди у Києві (1997 р. і 1999 р.). У 2001 році УССПУ орґанізувала п'ять перших таборів української мови в Україні у Львові, Тернополі, Івано-Франківську, Коломиї і Кам'янці-Подільському. Ціль таборів – повернути рідну мову дітям, які її втратили цілком або частинно.

Минулого літа діяло вже десять таких таборів – для дітей з Польщі, Білорусі, Молдови, Росії і України. На наступні роки плянуємо запросити українських дітей з Америки, Канади, Англії, Австралії, Арґентини, Бразилії.

Минулі табори української мови пройшли з великим успіхом. Після таборування діти стають активними членами ГПУМ. Наприклад, у минулому році зі Севастополя таборували 15 дітей. А цього року вони залучили до ГПУМ майже 150 нових членів. Ми вдячні нашим кредитівкам, установам і громадянам за моральну і фінансову поміч, яка увінчалась успіхами. Наша адреса: UWAPE (Attn. Z. Kwit), 804 N. Woodstock St., Philadelphia, PA 19130, USA.

ГПУМ діятимуть до тих пір, аж поки вся українська молодь світу заговорить українською мовою і сповняться слова Т. Шевченка: „І чужому научайтесь – свого не цурайтесь".

Зиновій Квіт,
голова УССПУ

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Дитинство, позбавлене барв

Д-р Роксоляна Тим'як-Лончина

Добро... Ви знайдете це слово у кожному словнику, воно є у кожній мові, поруч із словами – батько, мати, дитина, любов. Добро неможливе без любови до ближнього. Ця безконечна і вічна сила любові творить дива зі свідомістю і серцем людини, спонукаючи прийти з допомогою тим, хто найбільше її потребує.

Ось маленькі, скривджені долею і батьками діти. Вони ще не усвідомлюють, де вони, хто вони. І хто ця жінка з гостинцями, що прийшла їх відвідати? Зацікавлені очі та усміхнене личко – це мить життя маленької людини на фотографіях д-ра Роксоляни Тим'як-Лончини, чия фотовиставка протягом двох тижнів діяла у ґалерії Українського Національного Музею в Чикаґо. На фотографіях вихованці сирітських будинків ч. 1 і ч. 2 міста Львова. Високохудожні чорно-білі фотографії об'єднані темою життя маленької людини в сірому будинку сиротинця. Сорок два образи дитинства, позбавленого барвів...

У Чикаґо не пригадують жодного відкриття виставки, яка б одночасно зібрала понад 200 представників американської та української спільноти. Разом з українською громадою вітали д-ра Роксоляну її колеги, лікарі „Global Medical Foundation", до складу якої входить лікарська родина Лончинів. За фахом д-р Роксоляна – стоматолог, її чоловік д-р Василь Лончина – кардіохірург. Саме гуманітарні місії до Львова та приватні родинні поїздки стали одним із поштовхів до створення цієї унікальної за своїм призначенням виставки. Сотні людей побували у ці дні в музеї. І ніхто не залишився байдужим до побаченого.

Яскраво освітлена заля новозбудованої ґалерії музею. Дитяча колиска, прибрана вишитою руками матері д-ра Роксоляни, Марією Тим'як, ковдринкою. До цієї колисочки складали свої пожертви усі бажаючі. Зібрані кошти ідуть на фонд допомоги дітям-сиротам, створений при парафії св. Володимира і Ольги у Чикаґо, на закупівлю харчів для немовлят сирітських будинків міста Львова. До пожертв, складених поодинокими відвідувачами, долучилися наші фінансові установи – кредитівка „Самопоміч" та банк „Певність". І дуже скоро допомога надійде до сиротинців, куди материнський інстинкт – захистити, пригорнути – привів д-ра Роксоляну.

Мало хто з нас ставиться до фотографії, як до творчости. Д-р Роксоляна вже утвердила себе, як фотохудожник. Це підкреслюють викладачі фотофакультету коледжу ДюПейдж, де доктор продовжує вивчати фотосправи. Вона дивиться через вічко об'єктива поглядом, закоханим у життя. В експозиції нема жодного „слабкого" знімку, нема „шабльону".

Перша осіння фотовиставка в УНМ в Чикаґо увінчана успіхом! Зібрано 10,500 долярів. Доля дітей Україні близька кожному. В інтерв'ю радіопрограмі „Українська хвиля" д-р Роксоляна Тим'як-Лончина зокрема сказала:

– Фотографія – це дуже цікаве заняття не лише тим, що завдяки їй краще і глибше пізнаєш світ, а ще й тим, що вона очищає, вивищує душу. Я щаслива, що мої роботи, крім естетичної насолоди, викликають у людей почуття відповідальности за маленьких дітей України. Велика подяка усім моїм приятелям, парафії собору св. Володимира і Ольги, дирекції УНМузею, гуртові „Срібні зірки", фінансовим установам, усім, хто відвідали виставку. Я вдячна за підтримку моїй родині та моїй мамі. Ми разом радіємо, бо світ стає ближчим і теплішим.

Впевнено можна сказати, що після Чикаґо-Нью-Йорк і Торонто, Лос-Анжелос і Київ побачать цю виставку. Вона спонукає до роздумів про місце кожного з нас на цій землі. Пожертви можна надсилати на адресу: St. Volodymyr and Olha Church, Starvinq for Color, Acct: 101620, 2245 West Supevior St., Chicago, IL 60612.

Марія Климчак,
редактор радіопрограми
„Українська хвиля"

Концерт Стефана Шкафаровського

Співає Стефан Шкафаровський

ЧИКАҐО. – 20 жовтня в Інституті модерного мистецтва (УІММ) відбувся концерт відомого співака, баса Стефана Шкафаровського. Цим концертом в Інституті розпочався новий мистецький сезон.

Наступні концерти: 15 грудня – ювілейний концерт українського скрипаля Олеги Криси з нагоди його 60-ліття, 9 березня – концерт відомого дуету – Валентини Лисиці і Олексія Кузнєцова, 4 травня – виступ популярної піяністки Лідії Артимів. Всі концерти починаються о 2-ій годині по полудні.

Стефан Шкафаровський народився в Нью-Йорку, скінчив Вестчестерську музичну консерваторію і Американський оперний центр при Юліярдській музичній школі, виступав у Монреалі, Вашінґтоні, Сан-Франціско, Нью-Йорку, Чикаґо і в інших містах.

Концерт співака в УІММ складався з двох частин. В першій звучали арії з клясичних опер Моцарта, Верді, Росіні, Ваґнера, американських композиторів Керна, Портера, Роджерса і Гамерстайна. В другій частині він виконав твори українських композиторів Лисенка, Стеценка, Барвінського, Косенка, Соневицького, Білаша й інших. Співак зачарував слухачів своїм голосом, високою технікою виконання, чудовою акторською інтерпретацією.

Леся Коленська

Українські таланти у місті зірок

ГОЛІВУД, Каліф. – 5-13 жовтня відбувся 6-ий щорічний Світовий чемпіонат видовищних мистецтв („WCOPA"). Вже вдруге на ньому була представлена українська делеґація, яка складалася з артистів різних вікових груп і мистецьких категорій. Президент „WCOPA (World Championships of Performing Arts)" Ґріф О'Ніл сказав, що 6 років тому чемпіонат тривав лише три дні і прибуло тоді на нього 170 представників з 16 країн, а в цьому році вже 700 учасників представляло більш як 40 країн світу. Україна вперше показала свої таланти в минулому 2001 році, а цього року Україну представляли 11-річна Христинка Протас (моделінґ, танець), 13-14 річні Лідія та Ґабрієла Орос (танець та спів), Оксана Глушко (моделінґ), Ганна Чеберенчик (спів) та Оля Герасименко (бандура, спів).

На світлині (зліва): бандуристка Оля Герасименко-Олійник, Лідія Орос, Христина Протас, Ґабрієла Орос, Ганна Чеберенчик, другий ряд: Оксана Глушко та Ірена Гришко – керівник української делеґації.

Остап Стахів, Оля Герасименко-Олійник

Ukrainian Catholic Education Foundation

2247 W. Chicago Avenue, Chicago, IL 60622
(773) 235-8462 www.ucef.org ucef@ucef.org

Висловлюємо нашу щиросердечну подяку всім жертводавцям, котрі своїми пожертвами у **2001р**. допомагали у розбудові інституцій Української Католицької Церкви в Україні. Подаємо список жертводавців української спільноти та меценатів не українського походження. Понад 3,500 осіб своїми пожертвами уможливили студії семінаристам і світським студентам у Львівській Богословській Академії та підтримали ряд інших навчальних програм.

Допомога Української Католицької Освітньої Фундації (UCEF) Церкві в Україні включає працю з освітніми та релігійними установами, що були відновлені; допомагає розвиткові української національної свідомості як і пізнанню культури та історії; координує обмін студентів та учителів; підтримує наукові досліди історії України; стараємося про поповнення фондів бібліотеки ЛБА книгами та іншими навчальними матеріялами. Згідно з законом IRS Code 501 c(3) датки можна зняти з податків.

$25,000 and over

Dr. George Bohatiuk
Bradley Foundation
Mrs. Gloria Wills
Prof. Jeffrey Wills

$10,000 and over

Mr. Michael Boyko
Mr. & Mrs. Patrick Carey
Dr. & Mrs. Alexander Gudziak
Mr. Andrew Kurylko
Our Sunday Visitor Institute
Ms. Stephanie Szypula
Ukrainian Studies Fund

$5,000 and over

Estate of Wolodymyr Beriska
Prof. Bohdan Chopyk
Mr. & Mrs. Roman Fedorak
Mr. & Mrs. James Gavin
Heritage Foundation of First Security Federal Savings Bank
Estate of Yuri Koval
Dr. & Mrs. Ihor Rak
Mr. Walter Skocen
Ukrainian Patriarchal Society, Michigan
Ukrainian Senior Society, Miami FL

$1500 and over

Dr. & Mrs. Bohdan Celewycz
Mrs. Eugenia Dobczansky
Mr. & Dr. Adrian Dolinsky
Mrs. Annetta Hewko
Mrs. Christina Juzych
Mr. Michael Kowalchuk
Mr. Mykola Krawec
Most Rev. Robert Moskal
Orden Khrestonostsiv Plast Fraternity
Mrs. Liuba Palashewsky
Mr. & Mrs. Wolodymyr Rak
Self Reliance F.C.U., New York, NY
Mr. & Mrs. Wolodymyr Slyz
Dr. Roman Smyk
Dr. & Mrs. George Szczerbaniuk
Ukrainian Patriarchal Society, Flushing, NY
Ukrainian Patriarchal Society, Hartford, CT
Ukrainian Patriarchal Society, Los Angeles, CA
Estate of Julia Wertyporoch
Dr. & Mrs. Bohdan Zarewych

$1000 and over

Dr. & Dr. George Bereznicki
Mrs. Bohdanna-Nadia Bihun
Mr. Theodore Blecch
Dr. Joseph Danko
Dr. & Mrs. Yuri Deychakiwsky
Mrs. Julia Dobosh
Mr. John Fedkiw
Ms. Irene Harris-Matthes
Msgr. Stephen Hrynuck
Immaculate Conception Church, Palatine, IL
Dr. & Mrs. Walter Korytowsky
Dr. & Mrs. Ihor Kunasz
Dr. & Mrs. Ingert Kuzych
Mr. & Mrs. Roman Kyzyk
Ms. Stefania Laba
Mr. & Mrs. Myron Melnyk
Dr. Jaroslaw Muzyczka
Dr. & Mrs. Jaroslav Panchuk
Mr. & Mrs. Nicholas Pryszlak
Mrs. Joanna Reilly
Dr. & Mrs. George Rusyn
Dr. Alexandra Shkolnik
Mr. & Mrs. Sydir Tymiak
Ukrainian Patriarchal Society, Pittsburgh, PA
Dr. & Mrs. Andrij Wojtowycz

$500 and over

Dr. & Mrs. Bohdan Charkewycz
Mr. Ihor Chyzowych
Mr. & Mrs. Jaroslaw Czernyk
Mr. & Mrs. Stefan Fedenko
Mr. Borys Halahan
Mrs. Anya Hanson
Dr. & Mrs. Vsevolod Kohutiak
Mrs. Karolyna Konrad
Mr. & Mrs. Taras Kozbur
Kramnychka Sumlinnia
Mrs. Maria Kryzaniwsky
Mr. & Mrs. Julian Kulas
Ms. Olga Kwasnychka
Mr. Iko Labunka
Most Rev. Basil Losten
Ms. Emily Malashko
Prof. & Mrs. Vasyl Markus
Ms. Helen Mysiw
Ms. Mary Jo Patterson
Prof. Walter Petryshyn
Mr. Richard Popeck
Mr. Stepan Poperechnyj
Ms. Stefania Pryshlak
Mr. & Mrs. Nicholas Rakush
Prof. & Mrs. Stephen Sambirski
Selfreliance FCU, Syracuse, NY
Shevchenko Scientific Society, New York, NY
Dr. & Mrs. Dmytro Sich
St. Nicholas Ukrainian Catholic Church, Buffalo, NY
Dr. Alexander Strilbyckyj
Dr. & Mrs. George Temnycky
Ukrainian Patriarchal Society, Jackson Heights, NY
Ukrainian Patriarchal Society, North Port, FL
Ukrainian Selfreliance FCU, Philadelphia, PA
Mr. Adam Wowk

$200 and over

Mr. & Mrs. Edgardo Ariza
Mr. & Mrs. John Babak
Mrs. Wanda Basarab
Ms. Neonila Bilczynsky
Mr. & Mrs. Jeffrey Billeter
Mr. Michael Bilyk
Mrs. Maria Bodnaruk
Mr. & Mrs. Bohdan Burachinsky
Ms. Ulana Campbell
Ms. Stefanie Cehelsky
Mrs. Maria Chemych
Mr. & Mrs. I. Andrew Czernyk
Ms. Kika Dudiak
Dr. Mary Dycio
Dr. & Mrs. Paul Dzul
Dr. Dmytro Farion
Mr. & Mrs. Bohdan Futey
Mr. Mykola Haliv
Mrs. Olga Horodecky
Mr. Lew Hryhorczuk
Mr. Peter Ikalowych
Mr. & Mrs. Wasyl Ilczyszyn
Mr. & Mrs. Eugene Iwach
Mr. Andrij Juzeniw
Mr. & Mrs. Walter Keske
Mr. & Mrs. Andrew Kobziar
Prof. & Dr. Iwan Koropeckyj
Mr. & Mrs. Mykola Koropeckyj
Dr. & Mrs. Alex Kowblansky
Mr. & Mrs. Jurij Kravtsiv
Mr. & Mrs. Alexander Krychyk
Mr. Stefan Kusznir
Prof. Miroslav Labunka
Dr. & Mrs. Borys Lushniak
Mrs. Ksenia Lutzky
Ms. Wladimira Maciurak

Його преосвященство Любомир Кардинал Гузар Глава УГКЦ

Rev. Deacon & Mrs. Yurij Malachowsky
Mr. & Mrs. Andrew Maryniuk
Mrs. Irena Mokriwskyj
Ms. Luba Nowak
Mr. Mykola Nychay
Ms. Mary Opar
Mr. Bohdan Pazuniak
Mr. & Mrs. Andrew Petrina
Mrs. Natalia Poyda
Mr. & Mrs. Myroslaw Prokop
Mr. & Mrs. E. Irynej Prokopovych
Mr. Boris Rakowsky
Mr. & Mrs. Eugene Repeta
Mr. & Mrs. Illa Roman
Prof. & Mrs. Stephen Sambirski
Dr. Michael Samotowka
Self Reliance Ukrainian Association, Syracuse, NY
Mr. & Mrs. Ihor Shust
Mr. & Mrs. Nestor Shust
Ms. Tetiana Stawnychy
Dr. Eugene Steckiw
Mr. & Mrs. Tymko Szoroburа
Mr. Michael Tarapacky
Dr. & Mrs. Bohdan Tkachuk
Ms. Eleanor Tryndoski
Dr. & Mrs. Stephan Tymkiw
Dr. Roman Woronka

$100 and over

Dr. Maria Baltarowich
Mr. Lubomyr Bej
Ms. Oksana Bereznyckyj
Mr. & Mrs. Myron Bilas
Mr. Thomas Bocon
Mr. Walter Bratkiv
Mrs. Stephania Brezden
Mr. Michael Butkewicz
Mr. & Mrs. Bohdan Chaban
Dr. Roman Cham
Dr. & Mrs. Myrolsaw Charkewycz
Mr. & Mrs. Bohdan Chomiak
Ms. Luba Ciolko
Ms. Lesia Ciupka
Mrs. Olha Czmola
Mr. & Mrs. Orest Dackiw
Dr. & Mrs. Jaroslaw Danylyshyn
Mrs. Nadia Deychakiwsky
Mr. Mykola Diakun
Mr. & Mrs. Jurij Dobczansky
Dr. & Mrs. Stephen Dudiak
Mr. William Dumiak
Ms. Maria Durbak
Mr. & Mrs. Jaroslaw Duzyj
Dr. Wasyl Fedorciw
Mr. & Mrs. Jaroslaw Fedun
Mr. Roman Ferencevych
Mr. & Mrs. George Ferencevych
Dr. & Dr. Timothy Flanigan
Mrs. Alexandra Florchuk
Mr. & Mrs. Andrew Fylypovych
Mr. Stanley Gatz
Dr. & Mrs. Marko Gudziak
Mrs. Jaryna Harasowsky
Mr. Basil Hawryluk
Mrs. Orysia Hladio
Mr. & Mrs. Myron Hnateyko
Mrs. Helena Holub
Mr. & Mrs. George Honczarenko
Dr. & Mrs. Orest Horodysky
Dr. & Mrs. Myroslaw Hreshchyshyn
Mr. & Dr. Dmytro Hryhorczuk
Ms. Camille Huk
Mr. Ihor Humeniuk
Mr. & Mrs. Eugene Ivashkiv
Dr. Andrew Iwach
Dr. Diana Iwanik
Ms. Michaelene Iwanyckyj
Dr. & Mrs. Alexander Jakubowycz
Mr. & Dr. Taras Jaworsky
Ms. Eugenia Jurkiw
Mr. & Mrs. George Jurkiw
Mr. & Mrs. Roman Juzeniw
Mrs. Evstachia Karashewsky
Mr. & Mrs. Mykola Kasian
Mr. Michael Kawac
Mr. & Mrs. Bohdan Kekish
Mr. & Mrs. George Kekish
Ms. Tosca Kekish
Ms. Maria Klufas
Ms. Irene Klywak
Dr. & Mrs. Alexander Kmicikewycz
Mr. & Mrs. Seweryn Kniahynycky
Mr. Lubomyr Kociuba
Mr. Ihor Kocur
Mr. & Mrs. Teodozy Kolasa
Mr. Roman Kostiuk
Mr. Walter Kozar
Mr. & Mrs. Oleh Kuritza
Mr. & Mrs. Myron Kuropas
Mr. & Mrs. Stephan Kurylas
Mr. & Mrs. Iwan Kuzemskyj
Mrs. Theodore Kuzio
Dr. & Mrs. John Kyzyk
Mrs. Olha Lacuchna
Dr. Michael Laluk
Mr. Steven Lann
Mr. & Mrs. Mykola Lawrin
Dr. & Mrs. Milas Lebedovych
Mr. & Mrs. Roman Lewyckyj
Mr. & Mrs. Wasyl Liscynesky
Mrs. Maria Lohaza
Mr. & Mrs. Miroslaw Lomaga
Ms. Natalia Lonchyna
Mr. & Mrs. Bohdan Luzniak
Mr. & Mrs. Lubko Luzniak
Mr. Orest Luzniak
Mr. Roman Luzniak
Dr. Stephanie Makar-Laudi
Mrs. Marie Maleckyj
Dr. Oksana Melnyk
Mr. Mark Medwig
Mrs. Anizia Mirchuk
Mr. & Mrs. Walter Moskaluk
Dr. & Mrs. Stephen Mychajliw
Ms. Anna Liubomyra Mychkovsky
Rev. Orest Mykhayluk
Ms. Switlana Nedilsky
Mr. & Dr. Mykola Nenadkevich
Mr. & Mrs. Osyp Nimylowycz
Mrs. Lydia Odezynsky
Mr. & Mrs. Yaromyr Oryshkewych
Dr. & Mrs. Steven Osadca
Mrs. Irena Padoch
Mr. & Mrs. Peter Pankow
Mr. & Mrs. Bohdan Paschyn
Ms. Christine Pavlyk
Dr. & Mrs. Petro Popowycz
Mr. George Proc
Mr. & Mrs. Roman Procyk
Mr. Wolodymyr Procyk
Dr. & Mrs. Paul Pundy
Mr. Terry Ratajczyk
Dr. & Mrs. Modest Ripeckyj
Mr. & Mrs. R. Roshkewych
Ms. Martha Rudyk
Dr. & Mrs. Wasyl Salak
Dr. Jaroslaw Sawka
Ms. Stefania Shwed
Ms. Iwanna Skarupa
Mrs. M. Skaskiw
Ms. Sophia Sluzar
Mr. Myroslaw Solczanyk
Mr. & Mrs. John Sos
Dr. & Mrs. George Sosenko
St. Joseph's Holy Name Society
Mr. Mykola Symkiw
Mr. & Mrs. Taras Szmagala
Capt. & Mrs. Stephen Szyszka
Mrs. Marta Tarnawsky
Mr. & Mrs. Omelan Tatunchak
Mr. Andrew Turchyn
Mr. & Mrs. Roman Turkevich
Ukr. Congr. Com. Of America, North Port, FL
Mr. Charles Valashan
Mr. & Mrs. Ihor Vytvytsky
Womens Org. for Defense of Four Freedoms of Ukraine
Mr. Peter Wruskyj
Mrs. Joanna Yaremko
Mr. & Mrs. Borys Zacharchuk
Mr. & Mrs. Zenon Zachariasevych
Zarvanycia Marijska Druzyna
Mr. & Mrs. Byron Zawaski
Mr. & Mrs. Seweryn Zloczowskyj
Mr. & Mrs. Ostap Zynjuk

Вибачаємося за випадково пропущені чи неправильно вжиті прізвища. Просимо нас повідомити про будь-які помилки щоб ми могли їх виправити. УКОФ радо прийме датки. Просимо виписувати чеки на UCEF на вище подану адресу.

НОВІ ВИДАННЯ

Пісня і перо були його життям

Вийшла друком чепурно видана збірка оповідань, гуморесок і фейлетонів Романа Левицького „Пісня – моє життя" . Світлина автора на обкладинці з невідступною бандурою в руках нагадує цю талановиту людину, яка поділила свої таланти поміж пером і бандурою.

Збірка вийшла в 2002 році, в другу річницю його смерти, завдяки старанням дружини покійного – Ірени, а підготовлена його братаничем Святославом Левицьким. У ній вміщені короткі оповідання, гуморески, фейлетони і пісні Романа Левицького, які Святославові вдалося опрацювати із архіву покійного. Вони читаються з приємністю та усмішкою, яка завжди була на обличчі цього музики і фейлетоніста, що умів підхопити буденні картини життя і описати їх коротко, але з гумором або чутливістю. Вміщено також музичну комедію „Скиталець за Дунаєм" за канвою твору Гулака-Артемовського. Це картини зі щоденного життя, близькі для кожного, хто перебуває довгі роки в США.

При читанні збірки стає перед очами постать автора у вишиванці і з бандурою в руках, якого ми бачили на багатьох громадських імпрезах, національних святах чи концертах. Завжди усміхнений, завжди повний туги за Україною, а зокрема – за рідним Львовом, він, немов живий, визирає з кожної сторінки цієї збірки, з кожного фейлетону та оповідання.

Ціна збірки 15 дол. (з пересилкою), а замовити її можна, пишучи на адресу: Irene Lewycky, 2002 Lake Ave., Apt. 104, Scotch Plains, NJ 07076.

О. К.

З ТВОРЧОСТИ НАШИХ ЧИТАЧІВ

„Пишу про те, що бачу крізь віконце"

Вміщені нижче вірші прислали до редакції „Свободи" члени Ради Сахалінської національно-культурної автономії українців „Київська Русь" Микола Засенко та Валентин Козинний. Авторка цих віршів Валентина Павлюк, родом з Полісся, довгі роки жила і працювала на Сахаліні, була активним членом місцевої української громади, ініціяторкою створення української радіопрограми, засновником гуртків української народної пісні. Влітку 1997 року повернулася у місто Скадовськ на Херсонщині, де лікарі виявили в неї тяжку хворобу – вона втратила здатність ходити, частково втратила слух.

Пишу про те, що бачу крізь віконце:
Пташок, дерева,
листя врешті-решт.
Хвороба мала б
Заступити сонце.
Та лиш взяла мене під свій арешт.
Бажання стали
Скромні і конкретні:
Дійти до моря,
Вибратись з трави.
А більші пляни – просто ефемерні.
Неначе про Канарські острови.
Та мрії
Як душа, -
То все безсмертне.
Волошки в житі
Я іще нарву.
Іще не вечір.
Ну хібащо – смеркло.
Я мрію, Я віршую, Я живу.

З поліських спогадів

Старий Антошко та стара Оленка
Жили в селі якраз навпроти нас.
А я була тоді така маленька,
Що ледве лиш на ноги зіп'ялась.
То ж знала тільки,
Що вони старенькі,
Що в них криниця,
А у ній – вода …
(Мій власний син
давно вже не маленький,
Та пам'ять у дитинство загляда).
Їх імена сучасні і донині,
Хоча з тих пір
минуло стільки літ!
Таке зустрінеш тільки в Україні:
Оленка – баба і Антошко – дід.

* * *

Бабуся хліб із печі витягає,
Поплескавши водою, умиває.
А я сиджу на лаві під стіною,
Шкоринкою ласую запашною.
Кремезна піч і земляна підлога.
Минула ніч. І днина довга – довга.
Як той рушник
із скрині баби Марії,
Яким вона гарячий хліб вкриває…
Я геть події всі оті забула,
Та слово-код зненацька промайнуло:
Як наяву, побачила я знову
Бабусю, піч і день отой чудовий...

* * *

Встане на світ сонця,
Визирне в віконце
Та затопить піч.
Та сніданок зварить,
Та обід поставить –
А для нас все ніч.
Вже корова доєна,
Птиця погодована,
Кури, гуси всі.
Ми нарешті встанемо,
Може, ще й застанемо
Трави у росі.
Діти чи дорослі,
Чи свої чи шості ми,
Та бабуся наша,
Певна річ,
Встане досвіт сонця,
Визирне в віконце
Та затопить піч.

З ПРИВОДУ ПРОЧИТАНОГО

Ми з одного міста

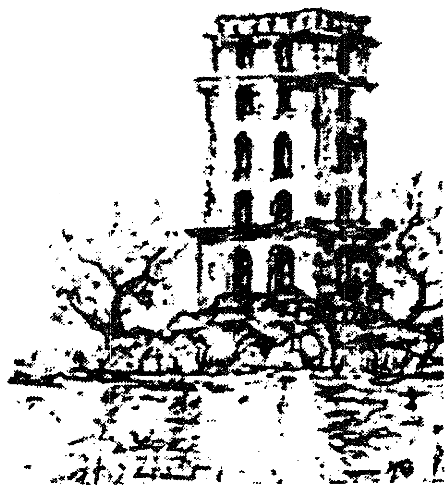
Нинішнього року у кам'янець-подільському видавництві „Абетка-НОВА" вийшла книжка Ісаака Вайншельбойма „Старокостянтинівські новелі. Повість про містечко". Автор цієї книжки-дослідження, відомий художник і мистецтвознавець, живе в Нью-Йорку, але походить з цього подільського містечка, тож присвятив його історії свої художні новелі.

Містечко заснував у 1561 році князь Костянтин Острозький. На місці села Колишенці, де в ріку Случ впадає Ікопоть, він поставив замок, довкола якого виникло поселення. Переслідування євреїв у Европі викликало їх вихід у XVI столітті до України, тому Старокостянтинів, як і сусідні Остропіль, Гриців, Меджибіж, швидко стали типово єврейськими містечками.

У розділі книги, присвяченому знищенню єврейського ґетто, я побачив імена своєї мами і її сестри, нині покійних українських вчительок, які врятували від німецької кулі єврейських дітей і за це були вшановані званнями Праведників світу. Були тоді у нашому місті й інші рятівники.

У Старокостянтинові пройшло моє дитинство – спершу разом з мамою, а після її ув'язнення в 1944 році за вірш про Україну – в дитячому будинку. Мене відділяє від автора відчутна різниця віку – я бачив війну з вікон школи, у якій ми тоді жили, а він вже командував піхотним батальйоном Червоної армії (хвилюючі рядки книжки розповідають про фронтову зустріч офіцера з його батьком Абрамом, який служив у війську рядовим піхотинцем). Наш дитячий будинок містився над рікою. „Берег був низький, вкритий соковитою травою, а біля самої води ріс очерет", - пише автор. Шукаючи на тому березі стебел татарської осоки, які ми їли у голодному 1947 році, я побачив біля води трупик померлої з голоду крихітної дівчинки й відтоді вже не ходив до води.

Незабутнім минулим війнуло на мене від спогаду про буковий гай, темні крони якого височіли за містом над Поповецьким лісом. Біля того лісу німці розстріляли кільканадцять тисяч євреїв Старокостянтинова, Острополя, Грицева. Коли ми, вихованці дитячого будинку, збирали у лісі їстівні букові горішки, поховання жертв гетто було напівзабутим і тільки у 1976 році тут було вставнолено чавунну дошку з написом „Євреї – жертви фашизму", яку, до речі, на замовлення автора книжки виготовили в Одесі. Поруч з місцем масової страти був старовинний єврейський цвинтар, пам'ятниками з якого було вимощено пішохідну доріжку у місті.

І. Вайншельбойм „Вежа собору".

Містечко було спільною колискою для українців і євреїв, які сварилися і мирилися, але завжди співіснували, доки не настали комуністичні часи. Ряд відомих вчених, лікарів, артистів дала місцева єврейська громада. Серед вихідців зі Старокостянтинова були й люди особливої долі, зокрема дід Володимира Ульянова(Леніна) – Олександер Бланк, а з Острополя – більшовицький комісар преси у Петрограді В. Володарський (Мойсей Гольдштейн). Більшовицька влада була однаково жорстокою до українців і євреїв. У Старокостянтинові перед початком Другої світової війни були зачинені єврейські школи, зачинені і пограбовані синагоги, мешканці містечка стали злидарями. І. Вайншельбойм розповідає про злочини влади, свідком яких він був. Коли у 1952 році почались приготування до арешту місцевих лікарів-євреїв, а на початку наступного року смертельно захворів Сталін, у старого лікаря запитали, як воно далі буде. „Гірше, ніж є, бути вже не може", – відповів він. Антисемітизм комуністичного уряду призвів до масового виїзду євреїв, уцілілих від німецької розправи, за кордон. Українцям нікуди було, їхати, тож уцілілі від репресій залишились у містечку. Їм завжди було непереливки. Свідченням про один зі злочинів влади є розповідь автора про засудження трьох селянок-українок, які збирали на стерні колоски для голодних дітей.

Кожен з нас має милі спогади про місце свого дитинства. Для мене таким місцем став Старокостянтинів. Ісаак Вайншельбойм показав мені це містечко з дещо іншого, трагічного боку. Але усі ми – українці і євреї – з однієї землі, тож від його розповіді наше спільне місто стало мені ще ближчим.

Левко Хмельковський

Замок Костянтина Острозького у Старокостянтинові.

• РОЗШУКИ •

Розшукую братів ВІКТОРА і ПЕТРА ПИЛИПЕНКІВ і їх родини. Ми розлучилися скоро після війни. Сестра Катерина Філіпс.
Тел.: (414) 962-3953
e-mail:KFJ@uwm.edu

• ПРАЦЯ •

Пошукуємо українку по догляду за старшою особою в українському селі в Сомерсет, Н.Дж.
Тел.: (914) 738-7845

• ЗНАЙОМСТВА •

Мила українка, 50, громадянка США, познайомиться з порядним чоловіком до 70 років. Прошу прислати знімку.
Писати:
Kathrin, P.O. Box 3116, Wayne, NJ 07474

Журавлі, віднесіть його ім'я в Україну

У жовтні українці всього світу урочисто відзначили 60-річчя Української Повстанської Армії. І саме 27 жовтня рідні, друзі і знайомі вшанували пам'ять полковника Іларіона Поліщука 40-ий день відходу у вічність.

В церкві св. Володимира в Нью-Йорку була відправлена Панахида за душу покійного, а відтак в церковній залі під час тризни присутні згадували його героїчне життя. Отець Іван Лишик розпочав тризну молитвою. Володимир Процик розповів про участь І. Поліщука в Другій світовій війні, дальшу діяльність всебічно обдарованого громадсько-політичного, військового, мистецького діяча. Ліда Баб'юк висловила думку, що необхідно видати книгу спогадів покійного, яку він писав до останніх днів свого життя. Наталка Канюга поділилася спогадами про життя покійного в таборах ДП, зокрема в драматичному гуртку. Ярослав Кулинич підкреслив значну життєву активність, енергійність, військову завзятість сл. п. Іларіона, адже їхні родини жили в одному будинку в 60-их роках. Таня Турецька сказала, що пішов від нас великий патріот, який присвятив своє життя боротьбі за волю України. Новоприбула поетеса Валентина Войцехівська (з села Шевченкового, на Черкащині) прочитала кілька власних віршів, присвячених Україні та легендарним воякам УПА. Зі словом-подякою до присутніх звернулася дочка покійного Лариса.

Відійшов у інший світ славний син свого народу, своєї держави. Не довелося спочити йому на українській землі, але ми подумки просимо: „Журавлі, журавлі, віднесіть його ім'я в Україну...". Нащадки повинні знати своїх героїв.

Лідія-Слиж-Баб'юк

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

СТЕФАНІЯ ФЛІСАК член УНС Відд. 39 Т-ва „Українська Січ" в Сиракюзах, Н.Й. Померла 29 липня 2002 р. на 79-му році життя. Нар. в 1923 р. в Котузові, Україна. Членом УНС стала в 1968 р. Залишила у глибокому смутку сина Михайла, дочку Катерину, п'ять внуків, брата Богдана і сестру Анну в Україні, племінників і племінниць. Похорон відбувся 2 серпня 2002 р. на цвинтарі св. Івана в Сиракюзах, Н.Й.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

АННА КОВАЛЬСЬКА член УНС, Відд. 409 Т-ва св. Івана в Dunmore. Померла 27 вересня 2002 р. на 85-му році життя. Нар. в 1917 р. в Скрентоні. Членом УНС стала в 1934 р. Залишила у глибокому смутку сина Йосифа, трьох сестер, трьох внуків, двох правнуків, 12 племінників і племінниць. Похорон відбувся 2 жовтня 2002 р. на українському католицькому цвинтарі св. Володимира.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

СОФІЯ МУХА, член УНС, Відд. 385 Т-ва „Запорозька Січ" в Міннеаполісі. Померла 19 вересня 2002 р. на 80-му році життя. Нар. в 1921 р. в Народку, Білорусь. Членом УНС стала в 1951 р. Залишила у глибокому смутку двох синів Володимира й Петра, дочку Оксану з родиною, ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 26 вересня 2002 р. на Sunset Memorial Cemetery в St. Anthony, MN.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

Отець ПАВЛО ГРЕСКІВ, член УНС, Відд. 285 Т-ва „Запорозька Січ" в Міннеаполісі. Помер 30 серпня 2002 р. на 83-му році життя. Нар. в 1919 р. в Міннеаполісі. Членом УНС став в 1936 р. Залишив у глибокому смутку брата Данила з родиною та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 6 вересня 2002 р. на Holywood Cemetery в Shorline, Washington State.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

АННА МАТІЇВ член УНС, Відд. 367 Т-ва „Запорозька Січ" в Рочестері, Н.Й. Померла 2 вересня 2002 р. на 81-му році життя. Нар. в 1921 р. в Україні. Членом УНС стала в 1951 р. Залишила у глибокому смутку дочку Надію з мужем, двох внуків, сестер і брата в Україні. Похорон відбувся 6 вересня 2002 р. на цвинтарі Святого Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна їй пам'ять!

Секретар.

ІВАН ЛІЧ член УНС, Відд. 161 Т-ва св. Миколая в Ембрідж, Па. Помер 22 жовтня 2002 р. на 81-му році життя. Нар. в 1921 р. в Ембрідж, Па. Членом УНС став в 1971 р. Залишив у глибокому смутку дружину Гелену, шість дітей. Похорон відбувся 25 жовтня 2002 р. на цвинтарі Sylvania Hills в Ембрідж, Па.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

МАРІЯ ПРИТУЛА член УНС, Відд. 55 Т-ва св. Михаїла в Балтиморі, Мд. Померла 12 жов-тня 2002 р. на 79-му році життя. Нар. в 1923 р. в Україні. Членом УНС стала в 1982 р. Залишила у глибокому смутку чоловіка Петра і дочку Мішел з родиною. Похорон відбувся 19 жовтня 2002 р. на Ft. Lincoln Cemetery в Brentwood MD.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ГРИГОРІЙ САВКА член УНС, Відд. 42 Т-ва ім. Т. Шевченка в Пассейку, Н.Дж. Помер 10 жовтня 2002 р. на 81-му році життя. Нар. в 1921 р. Членом УНС став в 1951 р. Залишив у глибокому смутку синів Стефана, Михайла і дочку Анну, 4 внуків і родину в Україні. Похорон відбувся 13 жовтня 2002 р. на цвинтарі St. Michaels в So. Haskensack, NJ.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

МИХАЙЛО ЮРЧИШИН член УНС, Відд. 230 Т-ва св. Івана Хрестителя в Янгставні, Огайо. Помер 23 вересня 2002 р. на 83-му році життя. Нар. в 1918 р. в Янгставні, Огайо. Членом УНС став в 1959 р. Залишив у глибокому смутку дружину, двох синів, двох дочок, 11 внуків і 7 правнуків. Похорон відбувся 27 вересня 2002 р. на Resurrection Cemetery в Austintown, OH.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ПАВЛО ГРОХ член УНС Відд. 461 Т-ва ім. Івана Мазепи у Велланді. Помер 29 жовтня 2002 р. на 89-му році життя. Нар. в 1914 р. в Хоросткові, Україна. Членом УНС став в 1966 р. Залишив у глибокому смутку дружину Софію, сина Мирона, двох внуків Романа і Павла, двох правнуків, рідню в Україні і в Польщі. Похорон відбувся 2 листопада 2002 р. на Holy Cross Cemetery у Welland в Канаді.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ПОДЯКА

6 грудня ц.р. минає перша річниця смерти

СВ. П.

д-ра Атанаса Слюсарчука

При цій нагоді складаємо нашу сердечну подяку всім, що висловили нам співчуття, за квіти та участь в похоронних відправах. Особливо щиро дякуємо оо. Василіянам при парафії св. Йосафата у Воррені, Миш. за відвідини Покійного в лікарні та відслуження похоронних відправ.

Наша щира подяка належить З. Василькевичові, який провадив тризною та станичній пл. сен. М. Татарській, д-рові Л. Романкові, д-рові Ю. Слюсарчукові за їх виступи та щирі слова.

Велику подяку складаємо всім рідним, приятелям і знайомим за пожертви на Служби Божі та церковні і добродійні цілі.

Дружина ЗОРЕСЛАВА, донька АНЯ з родиною, син МАРКО-ГРИЦЬ з дружиною

ПОЖЕРТВИ В ПАМ'ЯТЬ д-ра АТАНАСА СЛЮСАРЧУКА:

На українські підручники в Україні:
$100 Б. Коген; **$50** Ю. і Р. Фігач; по **$25** І. і Ю. Ласка, С. і А. Феденко; по **$20** В. і О. Кізима, М. і М. Цап.
Разом: $240.

На українські школи Непорочного Зачаття:
$50 М. Кальба; **$30** Л. і Х. Липецький; по **$25** І. Біла, З. Дацків, В. Гординська, І. і О. Марущак, Й. і М. Постоловський, Р. і А. Прийма, М. і О. Трешнеський; по **$20** В. і А. Баран; М. Коваль, Я. Коссак, І. і О. Лаврин, О. Ласка, С. Логінська, Р. Нєдзвєцька, С. і М. Злочовський, Ю. і О. Тарнавський, О. і А. Цєплий; по **$15** Е. Барнич, Є. і В. Левенець; по **$10** О. і А. Бігун, Т. Гищак, Є. Климишин.
Разом: $515.

На Пласт в Україні:
$250 д-р Ю. і А. Слюсарчук; **$200** д-р Р. Романків; по **$100** П. Іванець, по **$50** Л. і Н. Гевко, Р. і Е. Василькевич, Б. і Г. Кутко, І. і Е. Кучер, Ю. і А. Павлічко, Г. Татарська; по **$30** Я. і М. Базюк, О. і Р. Каранець, І. і С. Король; по **$25** О. і С. Волощук, К. Кучер, Т. Сливинська, М. і К. Татарська; по **$20** Р. Лазарчук, С. Левак, Д. Конюх, Я. і В. Кривий, М. і І. Прийма; **$10** Е. і М. Турянський.
Разом: $1,050.

На Чорнобиль:
$30 В. Ковальський; по **$20** М. і Р. Бараник, М. Татарин.
Разом: $70.

На Богословську Академію у Львові:
$40 А. і І. Петріна; по **$30** В. і Р. Дигдало, д-р О. і З. Серафин; по **$25** К. Антипів, З. і Н. Василькевич.
Разом: $150.

На Служби Божі:
по $20 О. і Я. Дужий, П. Кушнір; по **$15** Н. Кунинська, І. і М. Кунинський, В. і С. Скульський; по **$10** М. Андрусяк, С. Брездень, М. Витягловський, Г. і О. Гриньків, М. Григорчук, А. і Л. Дяків, Ю. Капітанець, М. і В. Колодчин, Д. і А. Кошиловський, Дж. і А. Кушнір, І. Ляш, І. Левицька, М. і М. Михальчак, Л. Романків, С. і І. Стецюк.
Разом: $235.

Пожертви без цілі – на бажання родини:
$50 А. і Е. Сурмак; по **$20** А. і М. Чайковські, І. Кучер, А. Місіонг, А. і З. Татух, Ю. Триш; **$10** І. Совірка.
Разом: $60.

Бажання родини:
$100 Підручники в Україні; $60 Т-во Лемків; Українська Католицька Освітня Фундація: О. Соловей **$20.**

ЗГАС ВЕЛИКИЙ ТАЛАНТ

Маестро
ПЕТРО МАҐДЕНКО

народився 8 грудня 1922 р. на Полтавщині.

Вступив в Дніпропетровську Художню школу, скульптур-ний відділ, кляси проф. Павла Погребняка. Тут же у конкурсній виставці 1940 р. одержав першу нагороду за скульптурну композицію „Прокатник". Студії мистецтва перервала йому війна, в якій брав участь.

Після війни залишився на еміґрації в Німеччині у таборі „Карльсфельд" біля Мюнхену, а потім в Берхтесґаден. У Мюнхені продовжував студії в Академії Мистецтва – кляса проф. Шінерера.

Був співзасновником на чолі із славним мистцем Сергієм Литвиненком також з Полтавщини, Вищої Образотворчої Студії Мистецтва. До праці в Студії притягнено відомих мистців і спеціялістів дисциплін, потрібних для всестороннього мистецтва.

В Канаді студіював в Торонтському „Коледж оф Артс" і 4 роки навчався на портретичному відділі у визначного канадського портретиста проф. Алфсена. Організував виставки своїх праць як в Канаді, так і в США.

Неоцінений художник скульптури і малярства. В його творах переважала козацька тематика, святих, українських святих та історичних постатей. Знаний публіцист мистецтва.

Петро Магденко разом із Народними артистами України – Григорієм Яросевичем та Теліжином заснували Український театр у Вінніпезі, а пізніше в Торонто.

Тут брав живу участь та виявив і ще свій акторський, непересічний талант. Неоцінений знавець творчости Т. Шевченка, яку утілював в своїх дописах, картинах і скульптурах. На жаль, наша громада не зуміла оцінити художника, який все своє життя віддав українському мистецтву.

Великий творець мистецтва відійшов у вічність в Торонто 11 травня 2002 р. Хай милосердий Господь прийме Його душу.

Для нашої громади буде нагода оглянути його творчість в приміщеннях КУМФ у Торонто в травні 2003 р.

ДАРІЯ ВАСИЛИК ПІЛЬКІВ

„Кінець життя – коротке, як тире
Юдоль сумять – і тиша безгомінна.
Але душа безсмертна, й Україна
В моїй душі – вовіки не помре".
Іван Гнатюк

ТЕОДОР ПІЛЬКІВ

6 жовтня 1902 – 10 липня 2002

Господь завжди нагороджує добрих людей, якщо не ласкавою долею, то бодай довгим віком! Сто літ, без трьох місяців, прожив на цьому світі колишній учасник Визвольних Змагань, великий патріот і народний діяч, Теодор Пільків.

Довелось Йому проходити через пекельні бурі та громи двох світових війн, польську окупацію, більшовицьке пекло, і вкінці, через тверде канадське життя.

Покійний Пільків був одним із фундаторів гімназії ім. Івана Франка в Дрогобичі, був одним із засновників кооперативи в Тустановичах, головою Сільського Господаря, співробітником Товариства Нафтовиків під назвою „Підойма", яке заснував д-р адв. Володимир Ільницький, як також і членом управи товариства „Просвіта", а останньо член Народного Союзу та член Канадського Українського Леґіону.

Коли представники польської влади зняли з української школи ім. Тараса Шевченка великий напис з назвою школи, то завдяки пок. Пількові, котрий інтервенііював у польського міністра Кв'ятковського, ці самі люди, що зняли напис, мусіли його знову повісити на це саме місце.

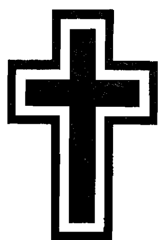
Пок. Т. Пільків постійно допомагав фінансово нашим студентам, котрі не мали грошей на студії. Один із стипендіятів був д-р Романюк. Допомагав вийти на волю дивізійникам і ними опікувався.

Хоч як пок. Теодор любив свою Батьківщину, то рятуючись від большевиць-кої заглади, разом із дружиною і молодшим сином опинився у Західній Европі. Незабаром, віднайшовши ще й старшого сина, всі помандрували до Канади.

Життя у Канаді не було легким, але пок. Теодор завжди знаходив гроші на допомогу чисельній родині в Україні, своїм колишнім бойовим друзям, студентам. Пізніше, по патріотичних слідах свого батька пішли й два його сини.

Слава Вам шановні Патріоти й великі Християни!

Д-р В. СІРСЬКИЙ

З великим жалем повідомляємо, що в понеділок 11 листопада 2002 р. перестало битися серце і відійшла у вічність, проживши 98 років трудолюбивого життя, наша улюблена і ніколи незабутня МАМА, БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ і ТЕЩА

бл. п.

ОЛЬГА ЛУКАЩУК

Нар. в с. Стрільцях на Холмщині,

У глибокому смутку залишилися:

доньки	– АННА-НЮСЯ БОЯР
	– МІЛЯ СЛАБОДУХ з мужем МИРОСЛАВОМ
прибрана донька	– ГАЛЯ ГЕРАСИМЕНКО з дітьми
внуки	– д-р ЮРІЙ БОЯР з дружиною д-р МИРОСЛАВОЮ
	– КАТРУСЯ РОЗИКЕВИЧ з мужем АДАМОМ
	– МАРТА МЕЛЬНИК з мужем ПЕТРОМ
	– ГАЛЯ СЛАБОДУХ
правнуки	– ЮРІЙ БОЯР
	– ХРИСТИНКА МЕЛЬНИК
	– АНДРІЙКО МЕЛЬНИК
племінник	– ЮРІЙ ГУРЕЄВ з родиною

ближча і дальша родина в Америці і в Україні.

ПАНАХИДА відбулася 13 листопада о год. 7-ій веч. у похоронному заведенні Gorny & Opuda, Clifton, NJ.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в четвер 14 листопада о год. 9-ій ранку в церкві святого Вознесіння у Clifton, NJ., а відтак тіло Покійної було поховане на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Нехай ласкава американська земля буде їй легкою.

Вічна Її пам'ять!

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшла у вічність 6 вересня 2002 р. наша найдорожча БАБУНЯ, ПРАБАБУНЯ І ТЕЩА

бл. п.

СОФІЯ (СОНЯ) КОРОЛЮК

Цією дорогою складаємо щиросердечну подяку рідним, приятелям і знайомим, за вияви співчуття, участь в похоронних відправах, молитви, Служби Божі, пожертви і квіти.

Сердечно дякуємо о. Василеві Тівадар за відвідини і уділення святих тайн в останніх місяцях життя Покійної, та за участь в похоронних відправах.

Щиросердечно дякуємо о. Филипові Сандрік, і о. Леву за похоронні відправи в похоронному заведенні Петра Яреми і церкві св. Юра, та о. Маріо Дацишину за поховання на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку і за теплі слова на тризні.

Сердечно дякуємо інж. Мирославові Трояну за прощання Покійної на тризні життєписом і теплими споминами.

Щиро дякуємо усім, що зложили свої пожертви на улюблену церкву Покійної, церкву св. Івана Хрестителя в Гантері.

	1,000	дол.	Ринасевич Михайло і Христина;
	200		Угорчак Теодор і Марія;
по	100		Кульчицькі Марія і Володимир, Касанова Гозе і Іка, Сидорак Ярослав і Оксана, Троян Дарія, Масник Тарас і Христина, Грещишин Лідія і Мирослав;
по	50		Троян Мирослав і Надія, Макаревич Наталія, Пясецькі Олесь і Ліда, Льорх Стефан і Тоня;
	30		Допівка Анастазія з родиною;
по	25		Мороз Ірена і Ігор, Фіцалович Лідія, Кобзяр Ольга;
	20		Труш Ольга;
по	10		Кріль Евдокія і Терех Марія.

Нехай Всемогучий Господь винагородить Вас усіх щедрими ласками за молитви, увагу і щедрі пожертви.

МИХАЙЛО і ХРИСТИНА РИНАСЕВИЧІ з родиною

ПОДЯКА

З волі Всевишнього відійшла у вічність 30 червня 2002 р. дорога і люба
ДРУЖИНА МАМА, СЕСТРА, БАБУСЯ і ТІТКА

бл. п.

ОЛЬГА МАКСИМІВНА ГУРСЬКА

з дому КРИВОРУЧКО

Складаємо сердечну подяку родині, приятелям і знайомим, що своєю участю в похоронних відправах виказали свою приязнь до покійної Ольги та прийшли, щоб попрощатися з нею і вшанувати її пам'ять.

Щиру подяку складаємо всечеснішому о. Михайлу Цюману, настоятелю церкви св. Покрови та протопресвітеру о. Франку Источину, настоятелю катедри св. Володимира у Філядельфії за всі похоронні відправи, прощальні проповіді та молитви у 40-ий день смерти покійної Ольги, а церковному хорові церкви св. Покрови за молитовний спів на всіх відправах.

Рівно ж дякуємо д-рові Петру Пікенсу за довголітню і уважну лікарську опіку.

Щиро дякуємо представникам організацій і поодиноким особам, які, під час останньої тризни та на поминальному обіді у 40-ий день смерти, поділилися теплими споминами про покійну Ольгу: Івановi Праскові, голові Парафіяльної ради церкви св. Покрови, Надії Мірчук, голові ОУПС, Андрію Шевченкові, голові Головної управи ОДУМ у США, Наталії Даниленко, скарбникові СФУЖО, Олександрові Воронину, теологові і шкільному приятелеві з юнацьких часів, Станіславі Корнітюк, референтові суспільної служби Сестрицтва св. Ольги, Надії Савчук, голові Церковного Хору, проф. д-ові Олексі Біланюкові, колезі зі студентських часів у Любені, Таїсі Слюсаренко, Василеві Кострицькому, д-рові Петрові Клюку та о. прот. Михайлові Цюману.

Невимовно вдячні за вінки і квіти в пам'ять покійної Ольги. Крім мужа Петра, дітей Павла і Анни, Галі і Володимира, Наталі і Віктора, внуків Ніни, Павлуся, Оленки і Матвійка квіти і вінки зложили: Парафія св. Покрови, Сестрицтво св. Ольги, пластовий курінь „Спартанки", свати родина Її, Де Васаль Меліса, Джордж, Ніна і Зіна з родинами, Савчук Іван, Надія і Ліза, Сантіяго Катя і Михайло, Свора Іван і Агрипина, Кальман Євген і Ніна.

Дякуємо похоронному заведенню Насевичів за старанне і сумлінне переведення похорону.

Вкінці складаємо найщирішу подяку усім, що так чисельно взяли участь у похоронних відправах за молитви, за телефонічні і листовні вислови співчуття, за пожертви на Служби Божі та на добродійні цілі.

Хай Всевишній сторицею винагородить Вас усіх своїми ласками.

З вдячністю, чоловік ПЕТРО з родиною

В ПАМ'ЯТЬ ПОКІЙНОЇ ЗЛОЖИЛИ НА НАСТУПНІ ЦІЛІ:

НА СЛУЖБИ БОЖІ:
Артемізія Никорович, Антоніна Погоріленко, Анна Бесараб, д-р Марта Качай-Восбікіян.

НА ЦЕРВКУ СВ. ПОКРОВИ:

	400 дол.	Петро Гурський;
	150	Христина і Богдан Турченюки;
по	100	Наталя Гурська, Галя і Володимир Де Васаль;
	60	Юрій і Раїса Іхтіаров;
по	50	Олександра і Павло Бережні, Олександер Воронин, Валентина Гурська, Варвара Діденко, Борис і Звеня Захарчук, Станіслава і Федір Корнітюк, Ліза Савчук, Надія і Іван Савчук, д-р Христина Стасюк і Юрій Фаріон, Сестрицтво св. Ольги, Ганна і Олександер Струтинські, Тамара і Зенон Фаріон, Ріта Послушна, Євдокія Трипупенко;
	35	Оля і д-р Юрій Криволап;
по	30	Марія і Яків Гаврюшенко, Оксана і Михайло Комановські;
по	25	Надія і Микола Мірчук, Агрипина і Іван Свора, Андрій і Анна Шевченко;
по	20	Ольга Войтюк, Анна і Анатолій Гужва, Юрій Криволап, Анна і Павло Фат, Параскевія і Іван Праско, Антоніна Погоріленко, Звеня і Володимир Романів, Петро Ткачук, о. Михайло Цюман, Люба і Олексій Шевченко;
по	10	Ліда і Іван Гулик, Галина Клюк, Іван Плахута, Софія і Іван Сілін, Віра і Богдан Тодорів, Марія Федоряка;
	5	Марія Мисик.

НА КИЄВО-МОГИЛЯНСЬКУ АКАДЕМІЮ:

	300 кан. дол.	Анатолій Криворучко;
по	200 дол.	Наталя Гурська, Павло Гурський, Петро Гурський;
	120	Віра і д-р Ярослав Білінські;
по	100	Ліда і Григорій Білоус, Ніна і Юрій Воскоб, Галя і Володимир Де Васаль, Катерина Малий-Сантіяго, Марія і Микола Малий;
по	50	Вікторія і Мар'яна Вакуловські, Гелен і Орест Вірстюк, Олександер Воронин, Анна Гаврась, Валентина Гурська, Наталія Даниленко, Надія Клос, Лідія Ковальчук, Галина і Семен Кривуша, Ніна і Юрій Курилко, Оксана Мандибур, Наталя Павленко і Юрій Міщенко, Оля і Іван Павленко, Надія і Іван Савчук, Ганна і Олександер Струтинські, Тамара і Зенон Фаріон, д-р Євген і Аіда Федоренко, Євдокія Ткачук, Євдокія Трипупенко, Наталя Шерстюк, Український Золотий Хрест, церковний хор;
по	40	Іларія Креєр, Ольга і Михайло Нич, Ірена Щерба;
	35	Віра і Богдан Тодорів;
по	30	Станіслава і Федір Корнітюк, Люба і Олексій Шевченко;
	25	Таїса і Анатолій Слюсаренко;
по	20	Уляна Антоненко, Кирило Пасічник;
по	10	Степан Гаврась, д-р Петро Клюк, Іван Плахута, Параскевія і Іван Праско, Софія і Іван Сілін, Марія Федоряка.

НА ІСТОРИЧНИЙ ТА ОСВІТНІЙ КОМПЛЕКС УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В США:
250 дол. Петро Гурський.

НА УКРАЇНСЬКИЙ ОСВІТНЬО-КУЛЬТУРНИЙ ЦЕНТР У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ:
100 дол. Петро Гурський.

НА ЖУРНАЛ „ВІРА":
100 дол. Петро Гурський.

НА УКРАЇНСЬКУ ВІЛЬНУ АКАДЕМІЮ НАУК В США:
100 дол. Петро Гурський.

НА КАТЕДРУ СВ. ВОЛОДИМИРА У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ:
50 дол. Петро Гурський.

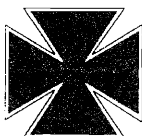
НА MANCHESTER COLLEGE, NORTH MANCHESTER, INDIANA:
100 дол. Петро Гурський.

НА НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ „ОСТРОЗЬКА АКАДЕМІЯ":
250 дол. Петро Гурський.

НА ПАРАФІЮ СВ. АРХИСТРАТИГА МИХАЇЛА У ДЖЕНКІНТАВН:
50 дол. Петро Гурський.

НА ТЕЛЕВІЗІЙНУ ПРОГРАМУ „КОНТАКТ" У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ:
50 дол. Петро Гурський.

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

Ділимося сумною вісткою із шкільними подругами й друзями Бережанської гімназії, земляками Бережанщини, Підгаєччини й Теребовельщини, що 8 жовтня 2002 р. відійшов у вічність у селі Гайворонка, Теребовельського р-ну, Тернопільської области, уродженець Зарваниці

бл. п.

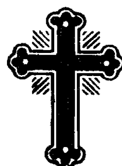
ЙОСИФ ПОПЕЛЬ

Покійний був учнем Бережанської гімназії у рр. 1941-1944. З осені 1942 р. належав до Юнацтва ОУН Р у гімназії. У літі 1944 р. був мобілізований до УПА. Осінню цього ж року був важко поранений в бою з відділом Червоної Армії. Схоплений в полон, відбував покарання у станиславівській тюрмі та совєтських концентраційних таборах у Караганді. Від ранньої молодости бл. п. Йосиф – боровся за визволення своєї Батьківщини і був громадським та церковним дія-чем у незалежній Україні до останнього дня свого життя.

Дружині Покійного Друга, його дітям, внукам і правнукам складаємо щиросердечні співчуття.

Шкільні товариші Покійного:
МИРОСЛАВ ЛАБУНЬКА
БОГДАН КЕКІШ
ПЕТРО НАКОНЕЧНИЙ
МИКОЛА ЦІСЕЛЬСЬКИЙ

Вічна Йому пам'ять!

Зібралася родина, прийшли й також друзі, приятелі і знайомі...
Прийшли всі, щоб попрощатися з Покійним,

бл. п.

ЙОСИФОМ БІЛИНСЬКИМ

Бл. п. Йосиф помер в неділю, 20 жовтня 2002 р. після довгої і важкої недуги.

ПОХОРОН відбувся в четвер, 24 жовтня 2002 р. після традиційної ПАНАХИДИ в похоронному заведенні, СЛУЖБИ БОЖОЇ в церкві свв. Петра і Павла в Коговзі та надгробної відправи на українському католицькому цвинтарі у Вотерфорді, Нью-Йорк. Відправляв о. Михайло Мищук з Вотервліту. В його сильній змістом прощальній проповіді, о. Мищук наголосив унікальність кожної людини та її вплив на родину, приятелів та ширшого суспільства.

Під час ПАНАХИДИ і надгробної відправи співав мужеський квінтет Добрянських – зять з чотирма онуками Покійного.

Покійний залишив в глибокому смутку:
дружину – ЯРОСЛАВУ
двох доньок – ЄВГЕНІЮ з чоловіком ЮРІЄМ КУФЕЛЕМ та дітьми ТАРАСОМ і АНДРЕЄЮ
– СТЕФАНІЮ з чоловіком АНДРІЄМ ДОБРЯНСЬКИМ та дітьми ДЗВІНКОЮ, АНДРІЄМ, ДАНИЛОМ, ЯРОСЛАВОМ, ЮРІЄМ та РОКСОЛЯНКОЮ
сина – ВОЛОДИМИРА з дружиною ТРЕЙСІ та їхніми дітьми МИХАСИКОМ і НАТАЛКОЮ.
в Україні залишив у глибокій жалобі молодшого
брата – ВОЛОДИМИРА з родиною
та родину наймолодшого
брата – МИХАЙЛА, який помер у квітні ц.р.

Бл. п. Йосиф Білинський народився 6 вересня 1922 р. в селі Курдибанівка, Бучацького повіту. Це улюблене село було для нього унікальним, хоч в багатьох відношеннях воно рівночасно є дуже подібним до багатьох інших сіл в Україні. Вчасі і після закінчення Другої світової війни багато родин виїхали на Захід, інших повивозили на Схід, а ще інші – вся молодь і багато старших – перенеслися в Бучач на роботу, де умови заробітку були багато кращими ніж у сільському колгоспі. Ці події привели село до безвихідного занепаду. Тепер одинока можливість, яка могла б здержати процес цілковитого занепаду села та дати стимул хочби до його часткового відродження, це – надія на успіх новозаснованої фірми „СП Чайка", яка вирощує різнорідні рослини і постачає їх фармацевтичній і косметичній індустрії.

Молодь покоління до якого належав Покійний мала надзвичайно високий рівень національної свідомости. Тодішня молодь ентузіястично працювала в різних проявах національного відродження серед ширшого суспільства. Таким був й Покійний – належав до ОУН, брав активну участь в театральних гуртках та в спортових товариствах „Луг" і „Сокіл".

В 1942 році виїхав до Австрії та після війни опинився в українському таборі в Мітенвальді, звідки в 1948 році виїхав в Америку та замешкав в Коговзі. Тут поступив на роботу в м'ясарні, якої власником був його родич. Через якийсь час запізнав Ярославу, роджену в Коговзі, з якою одружився на початку 1950 року, і нове подружжя почало творити родинне життя. В Коговзі брав активну участь в українському громадсько-суспільному житті. Належав до церковного і громадського хорів, церковного братства, місцевих відділів УНСоюзу і УККА, та Українсько-Американського Горожанського Клюбу.

Покійний був веселої вдачі, часто з приємною усмішкою вітав інших. Радів родиною та поступом дітей і онуків. Любив їх віддано, однаково і безумовно. В глибокій жалобі, родина втратила любого і вірного чоловіка, тата, дідуся і брата. А всі інші, котрі з Покійним дружили і спільно працювали в різних установах втратили щирого приятеля. Він був доброю людиною, і всі будуть його пам'ятати та відчувати брак його особи серед нас.

В пам'ять Покійного присутні зложили 725 дол. на Семінар при церкві оо. Василіян в Бучачі. Всім жертводавцям родина Покійного щиро дякує.

МИХАЙЛО ЧАЙКІВСЬКИЙ

Ділимося сумною вісткою, що на 96-му році життя відійшла у вічність видатна українська оперна і камерна співачка, громадський діяч

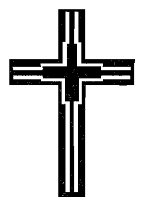
бл. п.

ОЛЬГА ЛЕПКОВА ЯСТРЕМСЬКА

Деб'ютувала у Львові. Виконувала провідні партії у Львівській та Варшавській операх. Продовжувала концертну діяльність в Америці і Канаді.

У смутку залишилася родина в Америці і в Україні.

Вічна Їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 21 листопада 2002 р. відійшла у вічність наша найдорожча ДРУЖИНА, МАМА, БАБЦЯ і СЕСТРА

бл. п.

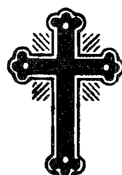
ГАЛИНА ІВАСЮТИН
з дому ОДИНЕЦЬ

Нар. 12 грудня 1924 р. в Колядинці, Сумської обл.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у суботу 23 листопада з церкви св. Михаїла в Йонкерсі, Н.Й. на цвинтар св. Духа в Гемптонбургу, Н.Й.

Залишила в смутку:
мужа – ДМИТРА
дочки – ЛЕСЮ з мужем ДЖЕЙМСОМ
– МАРІЙКУ
сина – СТЕПАНА
невістку – МАРІЮ
внуків – ЛЯРИСУ
– ХРИСТЮ
сестер – ОКСАНУ і КАТЕРИНУ в Україні
та ближчу і дальшу родину в Україні і Америці

Вічна Її пам'ять!

У безмежній скорботі ділимося нашим горем з українською спільнотою, що 21 листопада 2002 р. на 82-му році трудолюбивого життя відійшла у вічність наша найдорожча і незабутня ДРУЖИНА, МАТИ, СЕСТРА, ТЕТА, КУЗИНКА

бл. п.

мґр. фармації

ЛІДІЯ СОФІЯ ЛЕМІШКА

нар. БЛАВАЦЬКА

Залишила в глибокому смутку:
чоловіка – АНДРІЯ
сина – ІГОРЯ
сестру – ДАРІЮ КОСТРУБЯК
сестрінка – РОМАНА з дружиною ІРЕНОЮ і синами АДРІЯНОМ і МАРКОМ
кузина – НЕСТОРА КОГУТА
та ближчу і дальшу родину в США і Україні.

Просимо ваших святих молитов.

Вічна нехай буде Її пам'ять!

ПАНАХИДА за спокій її душі – в неділю, 24 листопада 2002 р., о год. 7-ій веч.
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ – в понеділок, 25 листопада 2002 р. о год. 10-ій ранку.

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040